

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

8. KVĚTNA 2005

Z obsahu:

Přinášet trvalý užitek

Homilie kardinála
Josefa Ratzingera při
„Missa de eligendo papa“
18. dubna 2005
- strana 4 -

Společenství modlitby

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký
- strana 5 -

Matka všech lidí

- strana 6 -

Matka a Prostřednice všech milostí

- strana 7 -

Skrze Marii k Ježíši

- strana 9 -

Jak žít s eucharistickým Ježíšem

Příklad matky Julie
Verhaeghe (1910-1997)
- strana 10 -

Já jsem (19)

Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 11 -

Počátky Církve (4)

Mario Galizzi
- strana 12 -

Zvláštní příloha

Nový papež -
Benedikt XVI.
- strana 14 -

Socha Neposkrvněného Srdce Panny Marie v Arsu.

Na přání sv. faráře Arského jsou v Mariině Srdci uložena jména všech arských farníků.

EDITORIAL

Otázka, kdo nastoupí na Petřův stolec po velkém papeži, který stál v čele církve více než čtvrt století, byla až nečekaně rychle vyřešena. Jestliže během loučení s Janem Pavlem II. to vypadalo tak, že bude obtížné najít jeho důstojného nástupce, najednou se nám zdá, jako by pokračování velkého pontifikátu bylo už dávno dobře připraveno a zajištěno. Že Duch Svatý řál do živého, je zřejmé z toho, jak extrémně protichůdné ohlasy volba Benedikta XVI. vyvolala. Ti, kteří chválili polského papeže se skrytou nadějí v srdci, že skočila éra neústupnosti v horkých morálních otázkách, netají se svým rozhořčením nad nástupem „nejkonzervativnějšího německého kardinála“. Po papeži z nejtradičtější a nejkatoličtější země Evropy přichází papež ze země, která je kolébkou velké západní hereze, většiny moderních bludů včetně komunismu a trpí velkým odlivem věřících. Při volbě svého jména nenavázal bavorský kardinál na tradici svých bezprostředních předchůdců, ale zamířil mnohem výše: Sv. Benedikt budoval křesťanské základy Evropy důsledným životem podle evangelia. Evangelizoval tento kontinent modlitbou a prací. To je výzva pro horkou současnost. Nestačí „otevřít se světu“. Tento čtyřicetiletý experiment přinesl více problémů než ovoce. Koncilní dokumenty bude třeba přečíst novými očima a objevit, co doopravdy *Duch mluví k Církvi*. Koncil rozhodně neměl v úmyslu odvolat odsouzení modernistických bludů, oslabit úctu k Eucharistii ani vyhlásit rovnoprávnost všech náboženství a denominací. Dialog může být úspěšný jedině tehdy, když bude sledovat svůj základní cíl: návrat k pravdě.

Jméno nového papeže po počátku XXI. století navazuje rovněž na papeže z počátku XX. století, Benedikta XV. Tato velká postava stála na okraji naší pozornosti a zaslouží si, abychom se s ní blíže seznamovali. V jeho životopis-

ech však sotva najdeme zmínku o jedné nikoliv nevýznamné okolnosti: Právě za pontifikátu tohoto papeže nabídl Bůh ve Fatimě skrze neposkvrněnou Pannu světu klíč ke zcela jinému průběhu dvacátého století, než jaké jsme zažili, a doložil tuto nabídku velkým zázrakem, „aby všichni uvěřili“. Tento klíč však zůstal příliš dlouho nevyužitý. I když se říká, že církev nemusí spěchat a má dost času, některé věci trvají tak dlouho, že mezitím dojde k nenapravitelným škodám. Panna Maria klepala lidstvu na okno v roce, kdy se ujímal moci komunismus, klepala znovu, když se ujímal moci nacismus, ale její nabídky zůstávaly mimo obecnou pozornost. Naskytá se otázka, zda je moudré čekat v nedůvěře s přijetím poselství z nebe tak dlouho, až nám svou věrohodnost dokáže tím, že na nás dolehne předpovězená rána, nebo je lepší neotálet a využít nabízenou cestu? Když přistoupil Pius XII. k zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, byla už druhá, ještě horší válka v plném proudu, a když je vykonal Jan Pavel II., byly už bludy z Ruska rozlezlé po celém světě a působí dodnes zkázu. Ať už si pozdní reakci vysvětlujeme jakkoliv, pravdou zůstává, že právě těchto pohrom nás chtěla neposkvrněná Panna uchránit, přičemž klíčem se nerozumí pouze ono zasvěcení, ale všeobecné obrácení a společné modlitební tažení všech věřících na čele s biskupy.

Je užitečné na to pomyslet právě dnes 8. května, kdy si připomínáme Pannu Marii uctívanou jako Prostřednici všech milostí. Je to jeden z oněch tří titulů, které byly a jsou předmětem tolika sporů mezi teology a biskupy a který rozdělil dokonce i koncilní otce na dva tábory. Co však nás opravňuje k obavám před tímto titulem, když si jeho oficiální a slavnostní přiznání výslovně přeje sama Panna Maria, jak to opakovala v Amsterdamu? Za všemi možnými důvody, které byly proti, se

ČÍNSKÝ REŽIM HODLÁ I NADÁLE BLOKOVAT VZTAHY SE SVATÝM STOLCEM

V souvislosti s volbou nového papeže čínský premiér zopakoval, že ke zlepšení vztahů s Vatikánem jsou potřeba dvě podmínky: Vatikán musí přerušit styky s Tchaj-wanem a nesmí zasahovat do vnitřních záležitostí Číny. P. Gianni Criveller, PIME, označil tyto požadavky za „kouřovou clonu“, která má skrýt nevoli čínské vlády k diskusi se Svatým stolicem.

Svatý stolec byl nucen opustit Čínu v roce 1951 a v roce 1971 snížil Vatikán svou diplomatickou přítomnost na Tajvanu na minimální rovinu (chargé d'affaires); opakovaně sdělil, že je připraven přenést své diplomatické zastoupení na kontinent. Čína přitom jedná s představiteli zemí, které mají s Tchaj-wanem plné diplomatické styky (USA, Jižní Korea, Jihoafrická republika).

„Nezasahování do vnitřních záležitostí“ se týká především jmenování biskupů a jejich svobodných kontaktů s Římem. Toto právo uznává 172 jiných zemí, včetně komunistického Vietnamu a Kubu. Naopak v Číně je zadržováno nebo zmizelo 25 biskupů a kněží; řadě dalších je zabraňováno ve výkonu úřadu.

Zdroj: Asia News

skrývá jeden základní: Co by tomu řekli jinověrci? Ptali se snad někdy jinověrci nás, co se nám u nich nelíbí, aby se toho mohli z ohledu na nás vyvarovat? Tady se přece nejedná o nějakou vymyšlenou okrasu, kterou bychom sami chtěli vylepšit image nejsvětější Panny, ale o stručnou a výstižnou formulaci základní skutečnosti, kterou stanovil sám věčný Otec. Jemu se zalíbilo, že všechno, co nám dá ve svém Synu, nám dá skrze svou milovanou dceru, nejpřednější a nejvznešenější ze všech svých tvorů.

Bylo by to k naší i jejich škodě, kdybychom chtěli odstranit z otcovského domu všechnu tu krásu a bohatství, kterou odloučení zatím nejsou schopni vnímat a ocenit. Ostatně obavy, že titul a vůbec náležitá úcta, která oprávněně vlebí Pannu Marii, zkomplikuje ekumenické úsilí, jsou zcela nepodstatné. Naopak. Jednota přece není otázkou vyjednávání či smlouvání, ale upřímného obrácení a obrácení je milost, které se nám dostává jedině skrze Prostřednici všech milostí. Někteří odpůrci tohoto titulu prohlašují v duchu Lutherova principu „Sola scriptura“, že je třeba se v mariologii vrátit k Písmu a podle toho ji redukovat. Jenže právě Písmo nám v evangeliu představuje Marii v postavení a funkci Prostřednice více než názorně a připomínáme si to opakovaně v druhém tajem-

ství růžence světla. Svým mateřským srdcem a postřehem jako první odhalila nouzi novomanželů, ihned intervenovala u svého Syna a zprostředkovala podmínky pro jeho zásah tím, že naučila personál vřímavosti a poslušnosti vůči jeho pokynům. Z evangelií je nám známo, že Boží Syn chtěl mít svou Matku u sebe ve všech klíčových bodech svého spásného konání. Kdyby její nevýslovné a pro nás nepředstavitelné utrpení nemělo spoluvykupitelskou funkci, bylo by zcela nepochopitelným týráním té nejnevinější ze všech tvorů.

Že si Maria nenechává úctu, kterou jí prokazujeme, pro sebe, je zcela zřejmé z toho, že nás jako Prostřednice přivádí nejen k jedinému Prostředníkovi, ale i k Duchu Svatému.

Víme-li, jaké v ní má celá Nejsvětější Trojice zalíbení, nemůžeme ani najít lepší cestu k ní než jejím prostřednictvím.

Její výslovná žádost o vyhlášení pátého dogmatu, které korunuje její postavení v díle spásy tím, že precizuje její vztah k nám, k církvi putující v tomto slzavém údolí, je spojena se zaslíbením tolik touženého míru mezi všemi národy. Modleme se, aby se naší Matce dostalo v této věci přijetí a pochopení, jaké zaslouhuje a jaké oprávněně očekává, aby nám mohla zajistit dary, které pro nás s takovou láskou vyprošuje. -red-

Modlitba Velekněze

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Prosím za ty, které jsi mi dal

Pán tě opět zve na setkání na místo nejposvátnější, do prvního chrámu Nového zákona. Na závěr první nekrvavé oběti mše svatě, kterou slavil se svými učedníky, obrací se ke svému Otci ve své velekněžské modlitbě. Poděkuje mu za jeho pozvání a prosí Duha Svatého, aby tu nesetřávil jako pouhý svědek, ale jako spoluúčastník.

Sleduj v usebranosti, jak se Pán modlí. Prosí o to, co mu nejvíce ze všeho leží na srdci, a to je sláva Otce. I když prosí Otce, aby oslavil Syna, nemyslí na sebe, ale na slávu nebeského Otce. Ale myslí při tom všem i na tebe. Boží sláva se projevuje tak, že Otec ti dává v Synu člověku sám sebe. To je ten podstatný rozdíl mezi jeho slávou a slávou, po jaké dychtí člověk. Zatímco lidé, kteří se ženou za slávou, myslí jen na sebe a jsou ochotni uspokojit svou tužbu i na úkor pravdy a na úkor svých bližních, sláva Otce spočívá naopak v nezištné dobrotě, s jakou rozdává sám sebe. Lidská sláva se sytí sobectvím, Boží sláva žije z nejtědřejší a nezištné lásky.

Boží sláva a Boží vůle krácejí ruku v ruce. Ani pyšný Odpůrce, který si chtěl přivlastnit Boží slávu a svedl lidskou svobodu k tragické vzpourě, nebyl schopen zmařit Boží plán. Naopak, Otec svůj velkolepý záměr uskutečňuje ještě velkodušněji. Kdo jiný než Král slávy dokáže i porážku proměnit v nejvyšší triumf. Z čím hlubší propasti a bída tě pozvedá k sobě, tím zřetelnější se stává jeho sláva. Utrpení a smrt, které zasel na svět závistivý Nepřítel, stalo se nástrojem Ježíšova oslavení a *Duch slávy* i tvoje utrpení proměňuje v *radost a jásot*, že se můžeš stát *účastníkem Kristova utrpení*.

Pokloň se s úctou před Pánem, který ti zjevuje tak obdivuhodnou skutečnost, když se pokorně a s největší úctou modlí ke svému Otci. Ačkoliv on sám je Pán, *skrze něhož všechno je stvořeno*, zcela a bez jakékoliv výhrady se **vzdává své vlastní vůli**. Využívá vznešené tajemství vnitřního Božího života a stává se tak živým obrazem nejvznešenějšího způsobu, jak oslavit Boha: jedná nikoliv podle své vůle, ale podle vůle svého Otce, protože ho nekonečně miluje. V tom spočívá Synova sláva, o kterou prosí a *kteřou měl u Otce dříve, než byl svět*. Otec od věčnosti rozhodl, že oslaví svého Syna tak,

že ho vystaví neuvěřitelnému ponížení, bolestem a kruté smrti na kříži, aby se tak ještě slavněji naplnil Boží plán.

Tak všechna tato Otcova i Synova sláva se bezprostředně týká tebe. Boží Syn přišel, aby ti ji osobně nejen zjevil, ale aby ti svou svrchovanou obětí otevřel k ní cestu. Přišel tě z vůle Otce v lidské podobě předejít na královské cestě, která vede k nejvyšší slávě: *Stal se poslušný až k smrti, a to smrti na kříži⁽¹⁾*, a vrátil ti tak *život věčný*.

A život je věčný jen v tom, že poznáš Otce. To je něco mnohem víc než rozumem pochopit a uchovat v paměti. *Poznávat Boha* znamená zakoušet Boha, prožívat jeho společenství; splynout s Bohem, účastnit se jeho života se týká celé tvé bytosti. Již zde na zemi máš směřovat k onomu cílovému stavu, ve kterém budeš patřit na Boha tváří v tvář, ponořen do závrtného víru jeho lásky a sdílet s ním jeho blaženost v nekonečné radosti.

Poznat Otce znamená také poznat svou skutečnou vlastní hodnotu a důstojnost. Pán mluví o tobě jako o tom nejdražším, co mu Otec dal ze svého vlastnictví. Skutečnost, že jsi Otcův poklad, ti dává lépe pochopit, co všechno je Syn ochoten podstoupit, aby tě uchránil od záhuby. Také tobě dal Ježíš všechno to nejdražší: všechna slova, *kteřá přijal od Otce, abys poznal a uvěřil, že vyšel od Otce*, a šel za tebou, aby ti byl podoben ve všem kromě hříchu. Co jiného může od tebe právem očekávat, než že jeho slova skutečně *přijmeš a budeš zachovávat*, aby byl Boží Syn *v tobě oslaven*.

Poznávat Otce a uvěřit jeho Synu znamená také prožívat skutečnost, že jedině On je pravý Bůh. Toto úchvatné vědomí tě uschopňuje, aby ses dokonale odvrátil ode všech falešných bohů, kteří by chtěli uchvátit místo ve tvém srdci. Který z nich tě miloval od věčnosti, který z nich ti může nabídnout věčný podíl na nekonečné plnosti života? Žádný z nich tě nemůže sytit svou přítomností, která nikdy nezevšední a nikdy se nevyčerpá. Žádný z nich pro tebe nepodstoupil to, co pro tebe obětoval tvůj Pán a jeho Otec. Zatímco falešní bohové tě zotročují, ponižují a vysávají, tvůj Otec ti dává blažené vědomí nejvyšší důstojnosti, vědomí, že jsi svobodné Boží dítě, které je stvořeno a povoláno, aby žilo z Boha, v Bohu a pro Boha. Tím, že přijímáš Ježíšova slova, oslavuješ v Duchu slávy Otce i Syna a stáváš se součástí jejich slávy. Umožňuješ Synu, aby splnil Otcovu vůli a *zjevil ti jeho jméno*. Proto se Velekněz modlí i za tebe, vždyť jsi pro něho tím nejdražším.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 1,12-14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délkou sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. čtení - 1 Petr 4,13-16

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

Evangelium - Jan 17,1-11a

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdaril ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět. Zjevil jsem jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal, a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Spoj se celým srdcem s Ježíšovou modlitbou, aby tě Otec vždy *zachoval ve svém jménu*, ve své Boží rodině, v nejdůvěrnějším vztahu Tatínka a dítěte. Pros jej, aby všechny jeho děti, které nesou jeho jméno, aby už nyní byly ve světě jedno, jako Oni jsou jedno.

O jedno usiluj: abys směl přebývat v domě Hospodinově po všechny dny, co budeš živ. Pán je tvé světlo, koho by ses bál? ⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Fil 2,8; ⁽²⁾ resp. žalm 27

Přinášet trvalý užitek

18. dubna v 10 hodin byla slavena v bazilice sv. Petra „Missa de eligendo papa“ - mše za volbu papeže. Hlavním celebrantem byl kardinál Josef Ratzinger. Ve své homilii řekl:

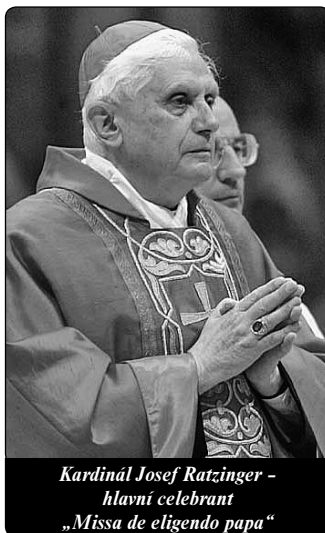
V této hodině velké odpovědnosti chceme se zvláštní pozorností naslouchat tomu, co nám Pán říká vlastními slovy. Chtěl bych vybrat z dnešních tří čtení několik úryvků, které se nás v tomto okamžiku přímo týkají.

První čtení nabízí prorocký obraz postavy Mesiáše - obraz, který nabývá svůj plný význam v okamžiku, kdy Ježíš čte tento text v synagoze v Nazaretě a říká: *Dnes se naplnilo toto slovo* (Lk 4,21). V centru prorockého textu nacházíme slovo, které - alespoň na první pohled - jako by představovalo protirečení. Když zde o sobě Mesiáš mluví, říká, že je poslán, aby vyhlásil *milostivé léto Páně, den odplaty našeho Boha* (Iz 61,2). Nasloucháme s radostí vyhlášení milostivého léta: Boží milosrdenství klade zlu meze - to nám řekl Svatý otec. Ježíš Kristus je zosobněné Boží milosrdenství. Potkat Krista znamená potkat Boží Milosrdenství. Kristovo poslání se kněžským svěcením stalo naším posláním. Jsme povoláni k tomu, abychom nejen slovy, ale celým svým životem a účinnými znamením svátostí vyhlášovali *milostivé léto Páně*. Co však chce Izaiáš říct, když vyhláší *den odplaty našeho Boha*? Když Ježíš v Nazaretě předčítal tento text, tato slova již neřekl - skončil tím, že se vyhláší *milostivé léto Páně*. Nebyl to snad důvod pro pohoršení, ve které se jeho kázání obrátilo? Nevíme. V každém případě dal Pán k těmto slovům svůj autentický komentář - svou smrtí na kříži. *Vynesl naše hříchy na svém těle na dřevo kříže* (1 Petr 2,24), říká sv. Petr. A svatý Pavel napsal Galaťanům: *Kristus nás vykoupil z té kletby Zákona tím, že toto prokletí vzal na sebe za nás. Stojí totiž v Písmu: „Proklet je každý, kdo visí na dřevě.“*

Tak se pohanům dostává požehnaní, které bylo slíbeno Abrahamovi, a my vírou dostáváme ten zaslíbený dar Ducha Svatého (Gal 3,13).

Boží milosrdenství není nějakou milostí za levnou cenu, nespočívá v banalizaci zla. Kristus nese na svém těle a na své duši celou tíhu zla, celou jeho zničitelskou sílu. Spaluje a přetváří zlo v utrpení, v ohni své trpící lásky. Den odplaty a milostivý rok spadají ve velikonočním tajemství v jedno, v umučení a zmrtvýchvstalém Kristu. To je Boží odplata: On sám v osobě Syna trpí za nás. Čím více jsme zasaženi Pánovým milosrdenstvím, tím více vstupujeme do solidarity s jeho utrpením - jsme ochotni na svém těle doplňovat to, *co ještě chybí na plnosti Kristova utrpení* (Kol 1,24).

Přejdeme nyní ke druhému čtení z listu Efezanům. Jedná se zde v zásadě o tři věci: především o služby a charismata v Církvi jako dary zmrtvýchvstalého a na nebe vystupujícího Pána. Dále o zrání naší víry a o poznání Božího Syna jako podmínky a obsahu jednoty v Kristově těle. A konečně o společnou účast na růstu Kristova těla, tzn. na proměně světa ve společenství s Pánem.

Kardinál Josef Ratzinger - hlavní celebrant „Missa de eligendo papa“

Zastavme se nyní u dvou bodů. První je cesta směrem ke *zrání Krista*. Tak to říká zjednodušený italský text. Přesnější je hovořit podle řeckého textu o *miře Kristovy plnosti*, k jejímuž dosažení jsme povoláni, abychom skutečně rostli ve víře. Ve víře nemáme zůstat dětmi, ve stavu nedospělosti. A v čem spočívá ve víře „být nedospělým dítětem“? Svatý Pavel na to odpovídá: *nechat se strhávat a zmitat větrem kdejakého učení* (Ef 4,14). To je velice aktuální popis.

Jak mnoho rozporných vln jsme poznali v posledních desetiletích, jak mnoho ideologických proudů, kolik názorových forem... Malou loďkou smýšlení mnoha křesťanů zmitají tyto vlny sem a tam, od jednoho extrému k druhému: od marxismu k liberalismu až k libertinismu; od kolektivismu k radikálnímu individualismu; od ateismu k vágní-

Kardinálové shromáždění k „Missa de eligendo papa“

mu náboženskému mysticismu, od agnosticizmu k synkretismu atd. Každý den vznikají nové sekty a uskutečňuje se to, co sv. Pavel říká o podvodu lidí, o prohnanosti, která vede do zmatku (srov. Ef 4,14). Mít ve víře jasno podle Kréda Církve se často označuje za fundamentalismus. Zatímco relativismus - tedy zmitání sem a tam v nejrůznějších míněních - se prezentuje jako jediný postoj, který je na výši doby. Konstruuje se tak diktatura relativismu, která neuznává nic definitivního a za poslední míru vydává ego a jeho potřeby.

My však máme jinou míru: Božího Syna a pravého člověka. On je pravou mírou humanismu. Není „zralá“ taková víra, která sleduje módní vlny a poslední výkřiky. Zralá je víra, která je hluboce zakořeněna v přátelství s Kristem. Je to toto přátelství, které nás otevírá k tomu, co je dobré a co nám dává kritéria pro rozlišování mezi pravdou a bludem, mezi podvodem a pravdou. Tutto dospělou víru musíme nechat vyzrát, k ní musíme vést Kristovo stádce. A je to tato víra a jen tato víra, která zakládá jednotu a uskutečňuje se v lásce.

Svatý Pavel nám k tomu říká - na rozdíl od báhorek těch, kteří jsou jako nezralé děti hříčkou vln - krásné slovo: *Uskutečňovat pravdu v lásce je základní podoba křesťanské existence*. V Kristu spadají pravda a láska v jedno. V míře, v jaké se blížíme ke Kristu, prohlubuje se i náš život v pravdě a lásce. *Láska bez pravdy by byla slepá; pravda bez lásky by byla jako zvučící kov* (1 Kor 13,1).

Přejdeme nyní k evangeliu, z jehož bohatství bych chtěl vybrat jen dvě malá pozorování. Pán nám adresuje tato krásná slova: *Nenazývám vás služebníky, nazval jsem vás přáteli* (Jan 15,15). Mnohokrát si myslíme - a je to pravda, že jsme jen neužiteční služebníci (srov. Lk 17,10). A Pán nás přesto nazývá přáteli, činí nás svými přáteli, daruje nám své přátelství. Pán definu-

je přátelství dvojím způsobem. Mezi přáteli nejsou žádná tajemství: Kristus říká vše, co slyšel od Otce; daruje nám svou plnou důvěru a s důvěrou také své poznání. Zjevuje svou tvář, své Srdce. Projevuje vůči nám něžnost, svou vášnivou lásku, která jde až k bláznovství kříže. Svěřuje se nám a dává nám moc, abychom říkali jeho jménem: *Toto je moje tělo... dávám ti rozhršení. Svěřuje nám své tělo, Církev. Svěřuje našim slabým duším, našim slabým rukám svou pravdu – tajemství Otce, Syna a Duchu Svatého; tajemství Boha, který tak miloval svět, že dal svého jediného Syna (Jan 3,16). Učinil nás svými přáteli – a jak odpovídáme my?*

Druhý prvek, kterým Ježíš definuje přátelství, je společenství vůle. Idem velle – idem nolle (totéž chtít a totéž nechť) – to byla pro Římány definice přátelství. *Vy jste moji přátelé, když konáte to, co vám přikazuji (Jan 15,14).* Přátelství s Kristem spadá v jedno s tím, co vyjadřuje třetí věta modlitby Otce náš: *Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.* V getsemanské hodině proměnil Ježíš naši buřičskou lidskou vůli na vůli shodnou a sjednocenou s Boží vůlí. Vytrpěl celé drama naší autonomie a tím, jak vložil naši vůli do Božích rukou, daroval nám pravou svobodu: být přáteli Ježíšovi, přáteli Božími. Čím více milujeme Ježíše, čím více ho poznáváme, tím více roste naše svoboda, roste naše radost z toho, že jsme vykoupeni. Díky, Ježíši, za tvé přátelství!

Jiný prvek evangelia, o kterém bych chtěl krátce promluvit, je Ježíšova řeč o přinášení užítku: *Vyvolil jsem vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý (Jan 15,16).* Zde se projevuje dynamika života křesťana, apoštola: *Vyvolil jsem vás, abyste šli... Musíme být nakaženi svatým neklidem. Neklidem zanést všem dar víry, přátelství s Kristem. V pravdě nám byla dána lás-*

ka, Boží přátelství, aby dosáhla i k druhým. Obrželi jsme víru, abychom ji darovali druhým – my kněží, abychom sloužili druhým. A musíme přinášet užitek, který je trvalý. Všichni lidé mají zanechávat stopu, která zůstává. Co však zůstává? Peníze nikoliv. Ani budovy nezůstávají. Ani knihy nezůstávají. Po určité době, více či méně dlouhé, všechny tyto věci zmizí. Jediná věc, která zůstane, je lidská duše, člověk stvořený od Boha pro věčnost. Užitek, který zůstává, je tedy to, co jsme zaseli do lidských duší – láska a poznání; jednání, které je schopné zasáhnout lidské srdce; slovo, které otevře duši k radosti z Pána. Nuže – vyкроme a prosme Pána, aby nám pomohl přinášet užitek, užitek, který je trvalý. Jen tak se promění země ze slzavého údolí v Boží zahradu.

Vraťme se na závěr ještě jednou k listu Efezanům. List říká slovy žalmu 69: *dal lidem dary (Ef 4,8).* Vítěz rozdává dary. A tyto dary jsou apoštolové, proroci, evangelisté, pastýři, učitelé. Naše služba je Kristův dar lidem, abychom budovali jeho tělo – nový svět. Žijme svůj život tak jako dar Krista lidem! Ale v této hodině prosme Pána především naléhavě o to, aby nám po velkém daru papeže Jana Pavla II. opět daroval pastýře podle svého srdce, který vede k poznání Krista, k jeho lásce, k pravé radosti. Amen.

Společenství modlitby

Nemoc Svatého otce, jak ukazovaly sdělovací prostředky, oživila mnoho kostelů téměř po celém světě. Spontánně přicházely zástupy věřících nejen ve dne, ale i v noci. Lidé se modlili soukromě i společně za toho, který si získal místo v jejich srdcích.

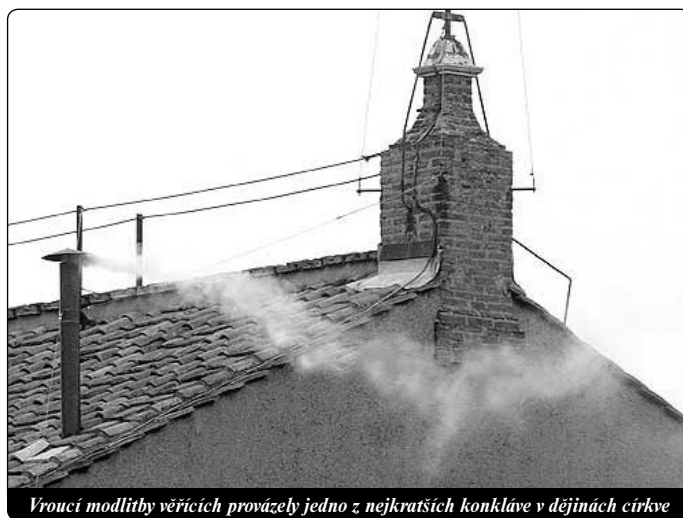
Někteří pozorovatelé se pozastavovali nad tím, že se lidé modlí za toho, který se už přece nemůže uzdravit. Když jsem v těch dnech slyšel svědectví ženy, která velmi vážně onemocněla, a přátelé zmobilizovali velmi mnoho známých k modlitbě a paní se uzdravila, dostal jsem otázku: Je správné modlit se za uzdravení, když přece může být vůle Boží, aby ten člověk trpěl nebo i zemřel? Vzpomeňte na Ježíše ve chvíli, kdy se potí krví, odpovídám. On taky volá: *Otče můj, jestliže je to možné, at' mě mine tento kalich, ale dodává: Avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš (Mt 26,39).*

Objevuje se tu však i jiná otázka: Kdo má z takové modlitby větší užitek? Jistě nemocný, který se uzdraví, nebo mu Pán dá jinou milost pro něj potřebnou, protože dobrá modlitba nikdy nezůstane bez užtku. Získává však i ten, kdo se modlí, vždyť veliké je už jen to, že on je při modlitbě v důvěrném spojení se samotným Bohem, že roste ve víře. Malá víra by nic nevyprosila, vždyť Pán říká: *At' už v modlitbě*

prosíte o cokoli, jen věřte, že to jistě dostanete, a stane se vám to. Ten člověk roste i v důvěře, když ke svým prosbám dovede přidat Ježovo: *Ne má, nýbrž tvá vůle se staň.* Neprosi-li pak sám, ale společně s mnohými, získává zkušenost s dalším slovem Pána: *Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého Otce.* A Ježíšův příslib pokračuje: *Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich (Mt 18,19-20).* Ano, tam se tvoří živé společenství svaté církve, tam se zakouší Ježíšova přítomnost, tam roste církev jako znamení Boží přítomnosti pro tento svět.

Navštívil jsem v té době několik našich kostelů a musím říct, že některé byly prázdné, jiné i zamčené. Svěřil jsem své zklamání jednomu dobrému knězi a ten mě překvapil ještě víc. Já jsem se modlil za papeže doma, ale otevřít kostel mě nenapadlo, přiznává. Jiní říkají: nepřišel pokyn. To opravdu stojí za zamyšlení. Půjdou se modlit farníci do kostela, když vážně onemocní jejich farář či příbuzní, když onemocní otec rodiny? Zdá se mi přirozené, že když se naplní starostí a bolestí věřící srdce, spěchá za Ježíšem. Pane, ke komu bychom šli? Vždyť ty máš slova věčného života (Jan 6,67). Od dětství nás maminka vedla k tomu, že když měl někdo v rodině svátek či narozeniny, součástí našeho dárku oslavenci byla vždy návštěva kostela a přijetí svátostí. Nezapomněli jsme na náboženskou výchovu v rodině? Nebo pro nás kostely, ze strachu před zloději zamčené, přestaly být místy modlitby a setkávání s Bohem? Rok Eucharistie nás zve k tak častým návštěvám svatostánku, aby mohly být kostely otevřené. Ve velkých chvílích a vypjatých životních situacích vyjde najevo, co jsme vybudovali ve všedních chvílích každodenního života.

+ Jan Graubner, arcibiskup

Vroucí modlitby věřících provázely jedno z nejkrásnějších konklávů v dějinách církve

Matka všech lidí

Na počátku 16. století, když přišli do Nového světa španělští dobyvatelé, přišla do Guadalupe také Panna Maria jako „Matka pravého Boha“ a „Matka všech lidí“. Uskutečnila to, co se nepodařilo všem misionářům společně – v průběhu sedmi let získala pro víru více než devět milionů Aztéků. Při svém zjevení sv. Juanu Diegovi vyslovila neobyčejně něžná slova: *Věz, můj synáčku, že jsem Neposkvrněná Maria vždy Panna, Matka pravého Boha, skrze kterého všechno žije, Stvořitelé všech věcí, který je Pánem nebe*

Sv. Juan Diego

i země. Je mým vroucím přáním, abyste mi tu postavili chrám, chci v něm lidem prokazovat a darovat celou svou lásku, soucit, smilování a ochranu. Jen já jsem Matka plná slitování, Matka všech lidí, všech, kteří mě milují, všech, kteří mě vzývají, kteří mi důvěřují. Chci zde slyšet jejich pláč a jejich starosti, chci zde zmírnit a vyléčit jejich trápení, bolesti a neštěstí.

Později mu řekla, když spěchal pro kněze, aby navštívil jeho na smrt nemocného strýce: *Vyslechni mě a dovol, aby ti to bylo zapsáno do srdce: Nic ať tě neleká, nic ať tě nezarmucuje. Ať se tvoje srdce neznepokojuje. Nejsem snad tvoje Matka? Nejsi v mém stínu a pod mojí ochranou? Nejsem studnicí tvé radosti, tvoje záchra-*

na? Nejsi v záhybech mého pláště? Nejsi v mém lůně? Potřebuješ snad něco víc než toto?

* * *

V roce 1511 při dobývání pevnosti Castelnovo padl do zajetí francouzský velitel Jeroným. Byl uvězněn s okovy na rukou a na nohou a na krku s řetězem, na kterém byla těžká kamenná koule. Měsíc tak ležel v temném, mokřem vězení bez naděje na vysvobození. V této situaci se obrátil na Pannu Marii: *Svatá Panno Maria, jestliže mě vysvobodíš z tohoto vězení, pospíším... do tvé svatyně, abych ti tam poděkoval... Chci pak změnit svůj způsob života.* Tu se mu zjevila v jasném světle Panna Maria, dotkla se lehce jeho okovů na nohou a ty odpadly. Potom mu podala klíč se slovy: *Vezmi si ho, otevři si dveře a jsi volný.* Zajatec opustil vězení s těžkou koulí v ruce. Vzályval Panu Marii o pomoc při přechodu nepřátelským táborem. Panna Maria se mu zjevila podruhé, vzala ho za ruku a řekla: *Nyní jdi, jsi mimo nebezpečí.*

Přišel zcela vyčerpaný do Trevisa a ihned se odebral do mariánské svatyně, aby tam poděkoval své Matce. Ta nejen rozlomila jeho železná pouta, ale dala mu sílu zlomit pouta světa.

Řetězy a kamennou kouli je možno spatřit v Trevisu u oltáře Panny Marie. Jeroným Emiliani se stal světcem, založil řád somasků. Je patronem sirotků a opuštěné mládeže.

Sv. Jeroným Emiliani

Sv. Antonín Maria Claret

V letech 1807–1870 žil svatý Antonín Maria Claret, zakladatel řehole a misijní biskup, nejčtenější autor své doby. Když se ve 42 letech stal biskupem v Santiagu na Kubě, nevyšel ze semináře už 30 let žádný kněz. Pod jeho vlivem bylo v krátké době v semináři 200 seminaristů. Byl přesvědčen: *Posílá je sama Panna Maria a vnuká mi, co mám dělat.*

Celý svůj apoštolát postavil pod její ochranu. Často říkal: *Ona je mojí matkou, mojí patronkou, mojí pomocnicí, vůdkyní a po Ježíši mé všechno.*

Během sedmi let udělil na Kubě 100 000 bířmování a s nadlidským úsilím, které provázely divy a zázraky, dal do pořádku 9000 manželství. Za svůj misijní úspěch děkoval Panně Marii: *Matko, jsem tvým synem a služebníkem... Tobě patří vítězství!*

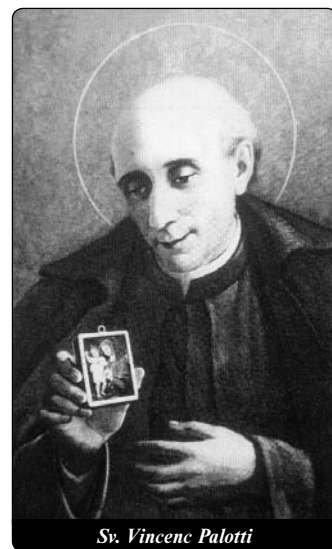
Na Kubě i později jako zpovědník španělské královny v Madridu přežil několik atentátů. Na Kubě mu atentátník podřezal břitvou hrdlo a lékaři byli svědky jeho zázračného uzdravení skrze Pannu Marii. Často říkal na kázáních:

Divíte se, proč s takovým nadšením mluvím o krásách mé Matky, blahoslavené Panny Marie? Nemohu jinak, protože ona mě po celý život chránila před mnoha nebezpečími... Ona mi dává všechno, oč ji prosím.

* * *

Vincenc Palotti už jako mladý kněz měl jediný program:

*Ze všech sil chci podporovat úctu k mé nade vše milované Matce. Měl k tomu v Římě dostatek příležitostí. Pracoval zde jako neúnavný pastýř mládeže, nemocných a vězňů, jako exercitátor a lidový misionář, spirituál semináře a zpovědník mnoha kněží a řeholníků. Jako 37letému se mu dostalo zvláštní milosti, mystického zasnoubení s Pannou Marií. Nazýval to „zázrakem milosrdenství“. Jeho jednota s Pannou Marií dosáhla stupně nejdůvěrnější lásky. Stále nosil s sebou obrázek Panny Marie, který nazýval „Matka božské Lásky“. Když se mu lidé svěřovali se svými těžkostmi, dal jim políbit obrázek a řekl: *Odevzdejte se Panně Marii.* Tak se událo mnoho uzdravení a bylo vyslyšeno mnoho modliteb.*

Sv. Vincenc Palotti

Výjimečnou lásku choval k Panně Marii Bolestné. Ve svých spisech označil Pannu Marii 15krát titulem *Spoluvykupitelka lidského pokolení a Spoluvykupitelka duší.*

* * *

Marta Robinová (1902–1981) ležela ochrnutlá 50 let na lůžku, nejedla, nepila a nespala, několik desetiletí byla téměř slepá. Tato výjimečná žena prožívala 50 let každý týden Pánovo utrpení a stala se velmi podobnou nejen Vykupiteli, ale spoluvykupující Matce, kterou nenazývala jinak než „maminka“.

Matka a Prostřednice všech milostí

Při pozorném čtení textu *Lumen gentium* můžeme konstatovat, že Mariino mateřství je tu rozčleněno do dvou etap: pozemské a nebeské. Všechno, co Koncil říká, týká se minulého Mariina života, proto je gramaticky vyjádřeno v minulém čase. Svým mateřstvím se Maria stala pro nás Prostřednicí všech milostí. To je titul, který Církev oslavuje i liturgicky 8. května. Abychom to pochopili, musíme si všimnout sociálního a spásonosného aspektu Mariina mateřství.

Univerzální mateřství

Když mluvíme o sociálním dosahu Mariina mateřství, znamená to, že vztah vtěleného Slova ke své Matce není možno redukovat na ryze osobní věc. Teologická úvaha o tom, co se při zvěstování – vtělení (pro Marii zvěstování, pro božské Slovo vtělení) stalo, není možno omezit pouze na tuto událost, pokud nechceme samotné tajemství oklestit. Bůh zde ve skutečnosti položil první základ nové a konečné smlouvy. Maria zasadila Slovo podle řádu přírody do lidského rodu, Slovo naopak zasadilo Marii v sobě do řádu milostí. To je tajemná výměna, kterou opěvuje vánoční liturgie.

V okamžiku, ve kterém Maria počala vtělené Slovo, byla – i když zatím v tajemném tichu – založena i Církev. Dostala totiž svou Hlavu i svůj nejvýznamnější úd – Vykupitele a první vykoupěnou. Liturgie nám to často připomíná především o Vánocích; o svátku Zvěstování to vyslovuje v modlitbě nad dary těmito slovy: „Tvá Církev je si vědoma, že vtělením tvého Syna byl dán základ jejího života.“ Tím je vysloven sociální rozměr tohoto tajemství.

V pojetí jedinečnosti svých osob znamenají Ježíš a Maria více než jen sami sebe, více než jen pouhé společenství syna a matky. Tvoří totiž jádro společenství vykoupěných, takže všichni, kteří budou následně zapojeni do tohoto společenství skrze křest, stanou se mystickým způsobem druhým Kristem a tím i adoptivním synem nebeského Otce a také Matky Marie.

Nejsme pro Ježíše někým cizím, jsme jeho bratři a sestry, dokonce více než to, jsme

údy jeho těla. Proto jsme nejen adoptivními dětmi Mariinými. Jelikož jsme začleněni do Krista jako jeho údy, vztahuje se Mariino mateřství jak na něho, tak také na nás.

Od okamžiku, kdy se Maria stala Matkou Kristovou, nese v sobě v jádru i charakter Matky budoucích údů jeho mystického těla. Tento charakter potvrzuje Maria celým svým životem a nejzřetelněji dosahuje jeho naplnění na Kalvárii pod křížem. Jejím spoluutrpením v nejvlastnějším smyslu slova získává Mariino mateřství spásonosný rozměr, to znamená, že Maria se spolupodílí na výkupném činu svého Syna.

Souběžně s Ježíšem a v závislosti na něm dospívá Maria právě v tom okamžiku, ve kterém Ježíš získává oběti svého života za své přátele plnost svých zásluh, dospívá Maria k plnosti svého milostiplného poslání, protože se zcela obětuje spolu se svým Synem z lásky k Bohu a z lásky k nám. Na tomto místě musíme ještě jednou poukázat na to, co jsme řekli o procesu mateřství, který není uzavřen aktem zrození Syna, nýbrž vyžaduje ještě bolestné dozrání až v konečném odloučení. Ježíš sám ohlašuje z kříže toto Mariino mateřské poslání ve vztahu k učedníkovi.

Nemluvíme o tom tedy z pouhé piety nebo jako o teologické nauce, nýbrž poznáváme to i z božského zjevení. Na konci encykliky *Mystici Corporis* to shrnuje Pius XII. v klasické formulaci: „Maria porodila Ježíše, který v jejím mateřském lůně... byl oděn důstojností Hlavy Církve... Pod křížem se však stala ta, která již byla tělesnou Matkou naší Hlavy, také duchovní Matkou všech jeho údů.“

Stále trvajícím mateřstvím

Na tom se zakládá a vysvětluje Mariino mateřství ve vztahu ke všem lidem. To, co je z Mariiny strany od počátku reálně připraveno, stává se stejně reálně v okamžiku, kdy člověk dobrovolným aktem skrze milost křtu přijímá Boží synovství. V tom okamžiku totiž Maria vstupuje do druhé fáze svého mateřství, které nyní platí pro nově pokřtěného.

V koncilním dokumentu se dále popisuje nadpozemská fáze duchovního mateřství. Poukázali jsme již na gramatický tvar minulého času. Nyní je třeba si všimnout času přítomného: „Mariino mateřství trvá nadále v plánu milosti“ až k dovršení spásy všech vyvolených na věčnost. Maria se při svém nanebevzetí nevzdala svého spásného poslání, nýbrž pokračuje v něm četnými přímlovami a vyprošuje nám dary potřebné pro naši věčnou spásu. „Ve své mateřské lásce se stará o bratry svého Syna, kteří dosud putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a v nesnázích, dokud nebudou uvedeni do blažené vlasti“ (LG 62).

To nám vystoupí zcela sponánně před očima, když mluvíme o Marii jako o své Matce. Týká se totiž dvou otázek:

První otázka: Jaký je přítomný rozdíl vzhledem k jejímu dřívějšímu stavu? Rozdíl spočívá zcela a jedině v tom, že nyní Maria již vstoupila do stavu blaženého nazírání, což má určité důsledky. Dokud byla v pozemském životě, byla Maria jako my ponořena do temnoty víry. Nebyla jí plně známa podstata a rozměr jejího vztahu k nám. Můžeme říci, že nás milovala svou všeobsahující láskou, která byla lepší než naše,

Za svého života velmi dobře poznala souvislost mezi spoluvykupitelským utrpením a předáváním milostí. Proto uctívala Pannu Marii Prostřednicí všech milostí, jejíž obraz visel v jejím pokoji. Do svého deníku si napsala: *Pojďme tedy k Marii! Vždyť ona je naší Matkou! Pojďme k ní, ona je univerzální Prostřednicí mezi Bohem a námi. Ona je ta, která rozdává všechny dary, všechny*

Marta Robinová

ny ctnosti, všechny milosti, komu chce a v jaké míře chce. Ó Maria, jak jsi dobrá! Ó Maria, jak jsi velká! Ó Maria, jak jsi mocná! Maria, moje Matko, jak velice tě miluji! Moje dobrotivá Matko, působ ve mně, modli se ve mně, hovoř ve mně, trp ve mně, miluj ve mně a se mnou Ježíše.

Panno Maria, plná soucitu, potřebuji tvoji mateřskou ochranu, abych mohla odvážně dovršit svou křížovou cestu..., abych zemřela z lásky.

Snažme se být malými, úplně maličkými u Marie, naší Matky. Když člověk trpí a pláče, když je člověk smutný a sám, není opravdu těžké být zcela maličkým. Člověk tak velmi potřebuje Matku, která je mu zcela blízko.

Pojďme k Marii. Potřebujeme ji ustavičně. K pochopení našeho strachu a bolesti je zapotřebí Srdce, které trpělo... Aby člověk mohl někoho potěšit, aby mohl setřít slzy malých dětí, musí být matkou. Aby mohl obdarovat každého, musí mít v rukou klíč od Božích pokladů. Tím vším se vyznačuje Největší Panna: je čistá, neposkvrněná, je Matka, která milovala a trpěla více než ostatní. Milují tě, nedraží Matko, a ty miluješ svoje malé děti.

Podle *Vítězstvo srdce* 42/2005
přeložil -ls-

ale přece jen jí podobná. V nebi naopak je toho mateřství zcela plně uvědomělé. V Bohu poznává v plném světle blaženého patření každé ze svých dětí a nemiluje je pouze neurčitým, ale zcela osobním způsobem a vztahem.

Můžeme zde uplatnit to, co platí obecně o všech blažených v nebi: každý z nich poznává v Bohu to, co se ho týká. Tím způsobem svatí vědí, kdo se k nim modlí a o co prosí. Tak také zemřeli, kteří se již nacházejí v nebi, se přimlouvají za ty, se kterými jsou spojeni. Pokud jde speciálně o Marii, týká se to jejího vlastního poslání, které můžeme shrnout do dvou oblastí.

Protože jako Kristus již ve svém těle vstala z mrtvých, přesně tak jako on, vlastní jako my tělesnost a s ní i schopnost milovat i s lidskými city; to propůjčuje její mateřské lásce vroucnost a niternost, kterou ostatní svatí postrádají, dokud se nespojí se svým tělem.

Pokud jde o dosah jejího mateřství, netýká se pouze těch lidí, kteří ji znají a milují, nýbrž zahrnuje všechny, kteří patří ke Kristu. Pavel VI. vyjádřil tuto pravdu slovy: „Mariino duchovní mateřství překračuje čas a prostor“ (Signum magnum 11,6).

Přimlouvající se mateřství

Druhá otázka: V čem vlastně spočívá mateřské jednání Panny Marie vůči jejím dětem?

Pavel VI. vystihl pravděpodobně nejpřesněji to podstatné: především je to její přimlůva a pak její vzor.

Všimněme si nejdříve jejich přimlůvných proseb. I koncil bere tyto myšlenky v úvahu a zdůrazňuje „mnohonásobné přimlůvy“, jimiž nám získává „dary věčné spásy“. To je její úkol „starat se o bratry svého Syna“, kteří ještě putují po této zemi.

Jestliže Maria svými přimlůvami uskutečňuje své poslání, narážíme tím na základní pravdu naší víry: na přimlůvy svatých. Čím se však zvláště vyznačují prosby Matky Boží? I zde jsou to dva

aspekty: Její přimlůva má univerzální povahu a vyplývá z její znalosti lidí a její lásky k nim. Druhý aspekt je účinnost její přimlůvy. Tu je však třeba správně pochopit.

Modlitba svatých včetně Panny Marie nemá jinou účinnost než jakou jim propůjčuje Bůh. Konečným cílem těchto modliteb není Boží vůli změnit, ale naplnit. Proto neúčinnější je ta modlitba, která nejvíce odpovídá Boží vůli s lidmi. Vedle modlitby Ježíše Krista jakožto člověka je modlitba Panny Marie to nejdokonalejší, co si můžeme u tvora představit, protože Maria je ten tvor, který si nejpříměji a nejdokonaleji osvojil Boží vůli. Katolíci proto vždy připisovali přimlůvě nejsvětější Panny obzvláštní účinnost.

Matka lidí

Chceme mít před očima především výraz Koncilu „Matka lidí a zvláště věřících“ (LG 54). To, co jsme zatím řekli, vztahuje se přímo na věřící. Jak teď můžeme obhájit titul „Matka lidí“?

Koncil se vyjadřuje způsobem, který dovoluje pochopit, že Mariino mateřství se vztahuje obecně na všechny lidi. I když se zdá, jako by kategorií „věřících“ bylo míněno určité omezení, stačí se vrátit k tomu, co bylo řečeno, abychom poznali, že toto určení je všeobecné.

Na začátku jsme si řekli, že v Mariině lůně se uskutečnil svatý Boží sňatek s lidmi. Tím, že Maria porodila Boha – člověka, stala se Maria až do kořene zárodkem nově stvořeného lidstva, Matkou nového stvoření. Aniž by si to jasně uvědomovala, přáním celé její osoby bylo kráčet ve shodě s Boží vůlí a získat tak všeobecné mateřství jednoho každého, kdo je povolán, aby se stal údem jejího Syna. To znamená, že toto její povolání se vztahuje na všechny lidi, protože Boží plán spásy se týká všech lidí. Nyní po své oslavě v nebi má Maria v Bohu poznání všech přítomných i budoucích svých dětí. Odtud můžeme snadno pochopit, jak může být Matkou všech lidí.

Ze strany lidí se stává tato možnost realitou, když člověk svobodným rozhodnutím přijme milost (ve křtu nebo jinou jen Bohu známou cestou). Pro ty je Matkou explicitně. Implicitně je pro všechny, které bychom mohli označit jako „opodál stojící spravedliví“, i když u nich chybí ona „druhá dimenze“, že svou Matku znají. Jak říká M. J. Nikolas: „K tomu, aby je znala, není nutné, aby ji oni znali.“

Matka hříšníků

Jak je tomu s lidmi, kteří nejsou ve stavu milosti, ať už křesťané nebo nekřesťané?

I pro ně je Mariino mateřství skutečností, nikoliv pouze mož-

ností. Jestliže existuje vazba mezi ní a lidmi ještě dříve, než obdrželi milost, nemizí tato vazba, když milost ztratí. Můžeme dokonce říci, že to jsou právě hříšníci a opodál stojící, o které se mateřsky stará. I to je možno snadno pochopit. Církev se modlí a nás vyzývá k modlitbě za ty, kteří Boha ani Krista neznají. Když to děláme, jednáme jistě podle Božího Srdce: „Nepřišel jsem povolovat spravedlivé, ale hříšníky.“ Ne nadarmo nazýváme Pannu Marii v litanii lorentánské „Útočiště hříšníků“.

To vše můžeme říct o Marii s velkou jistotou. To je důvod, proč Koncil tak často hovoří o Marii jako o Matce. Pro Ježíše Krista je Matkou *tělesnou*, pro lidi *duchovní*. Pro věřící je Matkou uznávanou a milovanou. Pro ty, kteří ji neznají, zůstává tou, která se o ně stará a kterou by měli objevit.

Matka a Prostřednice

S titulem Matky souvisí další tituly, které našly u teologů velký ohlas. Jedním z nich je titul Prostřednice, který je doložen již ve 12. století a který používají i papežové, zvláště Pius XII.

Skupina asi 100 koncilních otců naléhala, aby tento titul byl vyjádřen jako dogma. 200 jiných se vyslovilo proti. Odvolávali se na sv. Pavla, který říká: „Jen jeden je Prostředník mezi Bohem a lidmi.“ Je nesporné, že taková definice by vyvolala obtíže v ekumenické oblasti. Většina koncilních otců si přála střední řešení. To se nakonec prosadilo, a tak zůstalo vyzvednuto mateřství.

Titul Prostřednice však má svůj význam. Je zařazen do řady titulů, které Koncil vypočítává: „Proto je blahoslavená Panna vyzývána v Církvi jako přimlůvkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice“ (LG 62). Koncil nechtěl, aby tento titul byl přečeňován, ale nemůže nekonstatovat, že Církev Pannu Marii pod tímto titulem oprávněně uctívá a vyzývá.

*Z Maria heute 10/01994
přeložil -lš-*

Skrze Marii k Ježíši

Těm, kteří se domnívají, že každé „plus“ v mariánské účtě znamená „minus“ v účtě ke Kristu, je možno odpovědět slovy Pavla VI.: „Maria je vždy cestou ke Kristu, tak jako Kristus je cesta k Otci.“

V hodině své smrti nám ukřižovaný Pán daroval svou Matku. Ona je Matkou Církve, Matkou „tajemného Kristova těla“. Tuto pravdu připomněl nám a všem křesťanům Pavel VI. 21. listopadu v rámci 2. vatikánského koncilu.

Tak jako Maria řekla své „Ano“ k mateřství Vykupitele, se stejnou připraveností řekla své „Ano“ i k mateřství Církve. Papež Pavel VI. řekl 1. 5. 1971: „Na všech činech, skrze které vešla Církev, mystické tělo Kristovo, v život a dále se rozvíjí, má Maria svůj podíl. Jak říká sv. Augustín, ona je Matkou Kristových údů, kterými jsme se stali, protože svou láskou přispěla k zrození věřících v Církví.“

Čím by Maria jako matka a vychovatelka chtěla být křesťanům a především kněžím? Chtěla by jim pomáhat, aby se vůči jejímu Synu chovali tak, jak to činila ona. Chtěla by jim všem zprostředkovat hlubokou úctu, a to především kněžím, kteří jsou tak niterně spojeni s eucharistickým Kristem.

Chtěla by všem svým dětem dopomoci, aby se jako ona zcela bezvýhradně odevzdaly Bohu. Jak jsme viděli, je úplné sebeodevzdání Bohu obtížné, ale nezbytné, abychom dospěli k plnosti v Kristu.

Chtěla by u svých dětí nalézat stejnou touhu po nebeských dobrech, jakou má sama ve svém srdci. Vychovává své děti stále k tomu, aby Ježíš byl pro ně jediným bohatstvím, veškerou touhou jejich srdce.

Chtěla by, aby každé její dítě bylo svědkem pro Pána ve světě, který se dnes stal tak pohanským a potřebuje toto svědectví více než kdykoliv předtím. Její děti

mají v temném čase svítit svou láskou. Proto říká již sv. Ambrož: „Kéž v každém žije Mariina duše, aby oslavoval Boha. V každém ať je Mariin duch, aby jásal v Bohu.“

Protože jsme všichni povoláni, abychom byli ve shodě s obrazem Božího Syna (Řím 8,9), mají všichni křesťané usilovat jediné a především o to. Kde bychom mohli najít lepší pomoc než u Marie, naší Matky, která je mu podobná jako ni-

kdo jiný? Maria je obdivuhodný strom života, jehož plodem je Ježíš Kristus. S papežem Piem XII. musí všichni věřící říct Marii: „Jsme hrdí na to, že jsme tvými dětmi.“

Poslyšme svědectví těch, kteří poznali tuto obdivuhodnou pravdu a uvedli ji v život. O sv. Janu Boskovi říká jeho životopisec: „Bez velké úcty k Matce Boží nedosáhl by ani setinu toho, co vykonal.“

Charles Foucauld, světec Sahary, se modlil a žil podle toho: „Panno Maria, dávám ti všech-

no, co jsem, udělej ze mě to, co se bude nejvíce líbit Ježíši!“ A Maria udělala z bývalého ateistického důstojníka světce.

Belgický kněz Eduard Poppe správně prohlásil: „Kdo chce růst ve svatosti bez Marie, je skutečně jako dítě, které chce být velkým bez matky.“

Sv. Jan Maria Vianney potvrzuje: „Načerpal jsem z Mariina Srdce tak mnoho, že by muselo být prázdné, kdyby nebylo nevyčerpatelné.“

Bohužel mnoho lidí v dnešní době zapomělo, že všechno, co Bůh daroval Marii, daroval jí kvůli nám, jejím dětem. Velmi krásně to vyjádřil Ludvík Maria Grignon z Montfortu, velký mariánský ctitel: „Ježíš Kristus dal Marii z milosti všechna privilegia, která on měl od přirozenosti. Oba tedy mají stejnou vůli a stejnou moc. Proto mají také stejné poddané a služebníky: kdo se daruje jednomu z nich, daruje se i druhému.“ K tomu slovo papežů: Lev XIII. řekl: „Maria propůjčila dílu vykoupení lidí svou spoluprací. Prokazuje stejnou službu při rozdělení milostí, které ustavičně prýští z Kříže. Je k tomu vybavena takřka neomezenou mocí.“

Podobně hovoří papež Pius XII.: „Boží Syn dává své královské slávě, majestátu a moci zářit i na svou Matku... Skrze NĚHO, s NÍM a v závislosti na NĚM je Maria Královnou a její království sahá tak daleko jako království jejího Syna, protože nic není vyňato z její vlády.“

Kdo tuto Matku odmítá, neuráží těžce pouze ji, ale především jejího Syna, který jí svěřil všechny milosti, aby je rozdělovala. Škodu utrpí jen člověk sám. Naopak platí: Jak velký užitek plyne člověku z opravdové mariánské úcty! Grignon z Montfortu prohlásil: „Pravá mariánská úcta slouží k tomu, aby se zdokonalila úcta k Ježíši Kristu. Potřebujeme právě tuto mariánskou úctu, abychom zcela našli Ježíše Krista.“

-sk.s- 19/2004

Mongolští katolíci v modlitbě za konkláve

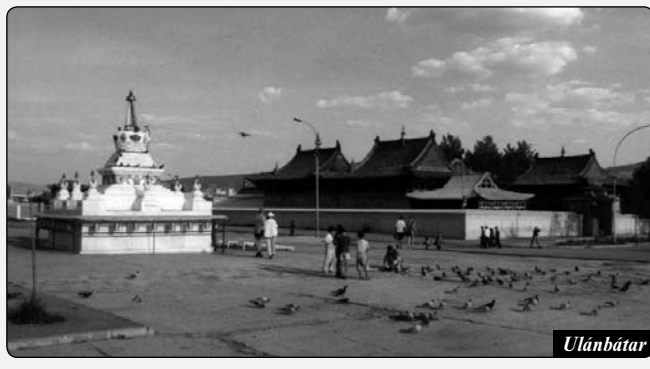
Malé katolické společenství v Mongolsku čítá 300 věřících. Ve dnech před konkláve se modlili za volbu nového papeže a vděčně vzpomínali na zesnulého papeže Jana Pavla II. Prohlásil to apoštolský prefekt v Ulánbátaru biskup Václav Padilla.

Postavení katolické církve v Mongolsku je „velmi pozitivní a šťastné“, potvrdil. „V našich třech farnostech ve městě se věřící modlí za konkláve a nového papeže,“ řekl biskup pro agenturu Fidesdienst. „Lidé jsou zde velice optimističtí. Tento okamžik současných církevních dějin s úchvatnou vzpomínkou na papeže Jana Pavla a ohlas, jaký zpráva o jeho smrti vyvolala v celém světě, je pro nás velice pozitivní.“

„Lidé nás tu pokládají za ‚papežovu farnost‘, přicházejí nám vyjádřit soustrast se smrtí papeže Jana Pavla II. a vyslovují své vlastní hodnocení a vzpomínají na jeho přání navštívit Mongolsko. Slavili jsme dvě smuteční bohoslužby, kterých se účastnilo mnoho věřících. I zástupci civilní správy a jiných vyznání nám poslali soustrastné dopisy. Vystavil jsem před katedrálou plakát s obrazem papeže Jana Pavla II. Po volbě tu vystavíme plakát s novým papežem.“

K situaci církve v Mongolsku řekl biskup Padilla: „Vážnost katolické církve v poslední době velice vzrostla a to prospívá i evangelizaci. Často dostáváme dotazy na původ katolické víry. O letošních Velikonocích bylo přijato křtem 50 nových členů do našeho společenství. Letos se připravuje 100 katechumenů na křest o Velikonocích 2006. Příprava na křest trvá dva roky. Jsme přesvědčeni o tom, že nový papež bude věnovat zvláštní pozornost naší malé obci v srdci Asie.“

Kath-net/Fidesdienst

Jak žít s eucharistickým Ježíšem

Příklad matky Julie Verhaeghe (1910–1997)

Matka Julie Verhaeghe je zkladatelkou duchovní rodiny Dílo a je velkým příkladem a přímo učitelkou, jak žít s eucharistickým Pánem v každodenním životě. Již v mladých letech probudil Bůh v jejím srdci lásku k Eucharistii: *V mých dětských letech byl kněz Edward Poppe Božím nástrojem a současně branou, která mou duši otevřela pro teplé světlo tajemství Eucharistie. Eucharistické hnutí pro děti mě vnitřně velice přitáhlo k svátostnému Ježíši. On mě uchvátil, provázel a živil svou blízkostí.*

Matka Julie byla celá proniknutá tajemstvím Eucharistie. Přítomnost na mši svaté byla pro ni velkou radostí, předchutí nebeské slávy. Jednou napsala: *Zdá se mi, jako bych byla ponořena do nádhery, milosrdenství a plodnosti měšni oběti. Hluboká radost, nevýslovná vděčnost a vzájemná láska naplňují celou mou bytost.*

Pobývala dlouhou dobu před svatostánkem. Tam pocítovala od Pána vždy nadpřirozený pokoj s hlubokým nazíráním a byla naplněna novou životní silou.

Dar Ježíšova Srdce

Matka Julie ráda rozjímalá o těch místech Písma svatého, která pojednávají o poslední večeři. Uvažovala ve svém nitru, jak ochotně Pán přijal trpké utrpení, jak velice byli apoštolové otřeseni jeho vážnými slovy, jaké temno nastalo v Jidášově duši. Především se však dívala na Ježíšovo Srdce, které přetéčalo láskou a bylo naplněno touhou: *Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka (Lk 22,15).*

Během poslední večeře vyslovil Ježíš nad chlebem a vínem tajemná slova: *Toto je mé tělo, které se za vás vydává... Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví, která se za vás vylévá (Lk 22,19–20).* Těmito slovy, píše matka Julie, *ustanovil Ježíš Eucharistii a kněžství. To jsou dva velké dary jeho lásky, které zanechal své Církvi*

v hodině rozloučení naplněné smutkem. To jsou božská ustanovení, která přýstí z jeho láskou naplněného Srdce. Eucharistie je největší dar, jaký nám Pán mohl dát, dar jeho samého. Jak můžeme bezmyšlenkovitě nebo povrchně zacházet s Eucharistií, zanedbávat nedělní bohoslužby, když nám Kristus v této svátosti zanechal svou výkupnou obětí, svou lásku a svěřil nám své Srdce!

Malá kapka vody

Matka Julie od mládí usilovala o to, aby se mše svaté účastnila uvědoměle a aktivně. Snažila se jednotlivé části mše svaté sledovat s živou vírou. Ve velké lásce se spojovala s obětí, kterou kněz na oltáři přináší. Zvláště důležité byly pro ni modlitby, které kněz pronáší při přípravě darů a při tom, když vlévá do vína kapku vody: *Jako se voda spojí s vínem ve svatém znamení, nechť nám tento kalich dá účast na božství Krista, který přijal naši lidskou přirozenost.*

V této kapece vody viděla matka Julie sebe samu a své vlastní poslání. Tomu dala výraz v jed-

né své modlitbě: *Pane, dovol mi, abych byla v kalichu kněze, který ti přináší svatou obětí, malou kapkou vody, která se spojuje s vínem a v něm se ztrácí.*

Malá kapka vody znamenala její sebeodevzdání „Dílu“ a duším, její touhu po věrných kněžích a Bohu zasvěcených duších, její smír za rány Církve, její prosby za nouzi světa. Všechno to vkládala při mši svaté do kalicha kněze a spojovala s prosbou, aby Bůh spolu s obětí svého milovaného Syna přijal také její obětí a učinil ji plodnou pro spásu mnoha duší.

Tento eucharistický postoj si můžeme osvojit i my. Často se domníváme, že musíme sami zvládnout úkoly a těžkosti, a jsme zklamáni, když se nám to nedaří. Nebyl by to úkon víry a pravá úleva, kdybychom své záležitosti v rodině a v povolání svěřili při obětování Pánu, když vložíme velké nároky v Církvi a ve světě do měšni oběti, když spojíme svou obětavost, své úsilí s obětí a sebeodevzdáním Ježíše Krista? Kdo to činí, stane se krok

Julie Verhaeghe

za krokem obětím darem s obětím darem (Matka Julie) a objeví, jak mnoho má mše co do činnosti s každodenností a každodennost se mši.

Svátost jednoty

V encyklice o Eucharistii píše Jan Pavel II.: *Proti zárodkům rozdělení mezi lidmi, které – jak nám ukazuje každodenní zkušenost – jsou hluboce zakořeněny v lidstvu na základě hříchu, staví se plodná síla jednoty Kristova těla. Eucharistie právě tím, že buduje Církev, vytváří společenství mezi lidmi (24).*

Matka Julie, která přijala charisma, *jehož milostí povolání a jehož posláním je v podstatě klanění a jednota*, připomíná opakovaně, že pravou jednotu nemůžeme vytvořit sami. Víra, spolupráce každého jednotlivce je jistě důležitá. Ale nakonec jednota přichází od Boha. Daruje nám ji především ve svatém přijímání. *Skrze účast na těle a krvi Kristově ve svatém přijímání, které nás zapojuje do tajemství a které nás přetváří, zapouští v nás jednota stále více kořeny a spojuje nás do Boží rodiny (Matka Julie).*

Svaté přijímání nás sjednocuje s Pánem a mezi sebou. To platí pro každé společenství i pro rodinu. Proto zveme manžele a jejich děti, aby pokud možno přicházeli *spolu* na mši svatou a přijímali Tělo Páně. Tak Pán sám upevňuje v rodině jednotu a lásku. Sváté přijímání musí být pro nás něco velikého a svatého. Zde skutečně přichází Ježíš Kristus s tělem a krví, s duší a božstvím jako pravý člověka a pravý Bůh. Svazuje nás pospo-

lu jako bratry a sestry. Přistupujeme s velkou vírou ke stolu Páně. Setrvávejme po svatém přijímání ve vnitřním klanění a dikůčinnění, v láskyplném smíru a modlitbě plné důvěry za sebe navzájem a za Církev. A myslíme často na přijaté svaté přijímání. To nám pomůže věrněji zachovávat příkázání, statečněji vyznávat víru, zůstat pevní v pokušení a hájit společenství s Bohem.

Úcta k tomu, co je svaté

Matka Julie během svého života stále vyzývala k tomu, abychom měli to, co je svaté, za svaté. Protože Eucharistie je to *Nejsvětější*, je nabílední, že úcta k této svátosti je obzvláště důležitá. Proti tendencím desakralizace liturgie a Božích domů, které ji naplňovaly hlubokou bolestí, zdůrazňovala stále význam sakrální atmosféry a důstojného slavení bohoslužeb: *Musíme svatostánky, ve kterých Pán mezi námi přebývá svou svatou přítomností, vybavit a obklopit vši myslitelnou krásou a důstojností, aby se staly znamením, které vyzařuje božský majestát Krále králů. Pečlivě je třeba dbát na to, aby všechny iniciativy v sakrální oblasti a v liturgii i v po-*

užívání předmětů, které jsou určeny pro posvátnou službu, měly jeden jediný cíl: vyjádřit ještě hlubší úctu k Božimu majestátu.

Podle příkladu matky Julie měla by se stát *posvátná úcta k Nejsvětější Svátosti* naší velkou záležitostí. To zahrnuje také požadavek, abychom věrně zachovávali liturgické normy, které nám připomíná instrukce *Redemptio-nis Sacramentum*. Konkrétní projevy úcty jsou např. uvědomělé pokleknutí po vstupu do kostela, důstojné držení těla, odstranění zbytečných rozhovorů v Božím domě, vírou vedená spoluúčast na mešní oběti, pečlivá příprava na svaté přijímání, a to také tím, že s vírou přistupujeme ke svátosti smíření, náležitě dikůvzdání za velký dar svatého přijímání a setrvání v adoraci před svatostánkem.

Matka Julie lidem vždy poukázovala na Ježíše Krista, který s námi zůstává v Nejsvětější Svátosti. Mnoho let předtím, než se odebrala k Pánu, přála si, aby na jejím náhrobku stála tato slova: *Boží milosrdná a spravedlivá Láska vás hledá, bdí nad vámi, čeká na vás. Jděte za ní ve svaté Eucharistii.*

Der Fels 4/2005

K NADACI SV. FRANTIŠKA Z ASSISI

Církev nechce brzdit žádnou iniciativu, která pomáhá zmenšovat lidskou bídu a podporuje lidskou solidaritu s potřebnými. Přísne však rozlišuje iniciativy založené církví, nebo založené věřícími laiky a církevní autoritou schválené a pak všechny ostatní. Protože církev nese odpovědnost za to, co se hlásá a nabízí v kostelích, je dovoleno v kostelích nabízet jen to, co má platné církevní schválení. (Za platné se považuje schválení místního biskupa, kde organizace sídlí, nebo působí, u tiskovin je také rozhodující jazyková verze. Např.: není platné schválení udělené v cizině na anglický text pro český text vydaný u nás, nebo schválení před padesáti lety pro dnešní nové vydání.)

Nadace svatého Františka nemá žádné církevní schválení a žádný církevní představený není informován o jejím hospodaření, proto církev nemůže dávat žádné záruky ani doporučení a tudíž nemůže ani dovolit nabízení jejich materiálů v kostelích ani přímo, ani jako přílohu časopisů. Chce-li Nadace oslovovat věřící v kostelích, musí si vyřídít patřičné církevní schválení se všemi podmínkami a důsledky. Jinak je nutno jejich opětovné úsilí pronikat do kostelů považovat za obcházení církevní autority.

Arcibiskup Jan Graubner, předseda ČBK

Redakce Světla bere toto prohlášení na vědomí a bude ho respektovat.

JÁ JSEM (19)

JÁ A OTEC JEDNO JSME (Jan 10,30)

Ježíš, Bůh a člověk, jednota s Otcem vychází vstříc omezenému a ubohému tvorů, aby mu dal poznat své božství

„Já a Otec jsme jedno“ řekl jsem Židům. „Jestliže nekonám skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám, a nevěřte mně, věřte alespoň těm skutkům, abyste poznali a pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“⁽¹⁰⁶⁾

Podle mých skutků byste měli uvěřit, že nejsem jen člověk, ale že jsem Bůh se vsí mocí Otce a s mocí odpouštět a zachraňovat, uzdravovat a křísit z mrtvých, konat zázraky, jak tomu bylo při mé cestě Zemí.

Oni zavřeli oči před světlem pravdy, nevěřili ve mne ani v mého Otce, který mě poslal. Vzali kameny, aby je na mne házeli, chtěli mě uvěznit a neupokojili svou nenávisť až do konce, kdy mě zabili tak, že mě přibíli na kříž.

Ty však jsi vytušil, kdo je tento Bůh – láska, v němž být znamená darovat se a sdělovat: jeden jediný Bůh ve třech osobách, Otec, Syn a Duch Svatý, kteří se rozdávají a nikdy se nevycerpají, ve věčnosti bez času, v nesmírnosti bez hranic, v moři dokonalosti, které je bez dna a bez břehů, v moři radosti v samotné Radosti, lásce a života v samotném Životě.

Ty jsi uvěřil, že Já a Otec jsme jedno ve vtělení, ve vykoupení, v Církví, v Eucharistii a že všechny ty skutky vykonal Bůh–člověk a Slovo, které se stalo tělem, neoddělitelné od Otce a od Ducha Svatého. Obdivuhodná víra, která bude vynahrazena vlastnictvím samotné Nejsvětější Trojice.

Přijmi mě, přibliž se a svěř se svému Bohu, Slovu, které se stalo člověkem jako ty. Pohled' na ně, naslouchej mu a oslov ho jeho jménem. Pojd'!

Poděkování

Ježíši, mám zalíbení v tom vidět Tě živého v Tvém evangeliu. Tam na oněch stránkách, oživených Duchem Svatým, je Slovo, které žije od věčnosti, a v Tobě je tam i Otec.

Tam jsi Ty mezi námi se svou svatostí, svou dobrotou, svým milosrdenstvím, se svou láskou.

Tam jako v Eucharistii je přítomen *Mistr dobrý*, Dobrý pastýř, Chléb života, Světlo světa, sám Ježíš, který si zvolil *tento nový způsob, jak přebývat mezi námi.*

Ježíši, prosím Tě, dej mi stále lépe poznávat milovaného Otce, který je s Tebou jedno v nebi a je to „Otec náš“.

Řekni mu, aby poslal dělníky na svou vinici, kteří by rozšířili jeho království o království Kříže, o království bolesti a lásky skrze úctu k Duchu Svatému. Řekni mu, že toužím na zemi po jediné věci: aby se ve mně a ve všech tvorech naplnila jeho vůle.

Řekni mu, můj dobrý Ježíši, že není jediného dne, ve kterém bys mi nedal Chléb života, božskou Oběť jako pokrm.

Maria, má Matko, která jsi slyšela všechny mé prosby k nebeskému Otci, podpoř je svou přímlovou. Amen.

Myšlenky pro život

Všechno dostávám *od Boha, který je můj Otec.*

Budete svatí na těle i na duši, budete-li mít evangelium na svých rtech a ve svém srdci.

Předsevzetí

Ježíši, Synu Otce, dělám si předsevzetí, že budu číst každý den nějaký úryvek z evangelia, rozjímat o něm, abych v sobě oživil Ducha Syna, kterým je Duch Svatý.

■ Pane, dnes obětuji, že budu v klidu rozjímat o modlitbě Otce náš za všechny členy škol a univerzit.

■ Pane, kéž v rodinách vládne jednota, aby byly odleskem Trojice.

⁽¹⁰⁶⁾ Jan 10,37-38

Počátky Církve (4)

Ve jménu Ježíše Krista
Nazaretského (Sk 3,1-4,31)

Dvakrát uslyšíme v této části slova, uvedená v podnadpisu (Sk 3,6; 4,10) a jednou s velmi krásnou obměnou *skrze jméno tvého svatého služebníka Ježíše* (4,30). Dvakrát bude v 3,16 řečeno prostě „jeho jméno“ a jednou bude použita výrazná a slavnostní formulace *Pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy* (4,12). Těchto několik slov stačí, abychom pochopili význam Ježíšova jména ve vlastním životě a vyzývali je, abychom zakusili moc jeho přítomnosti a pocítovali ustavičnou potřebu **přijmout ho do svého života**.

Slova vytištěná tučně dávají smysl druhé Petrově katechezi, vyvolané zázračným uzdravením chromého, a onomu napětí v úsilí přivést všechny své židovské krajany k pravému setkání s Ježíšem Mesiášem. Katechezi přeruší saduceové a velitel chrámové stráže, kteří zatknou Petra a Jana a přivedou je do vězení a pak před veleradu. Petrovi se tak nabízí příležitost vydat své překrásné svědectví. Když se pak vrátí mezi bratry a vyprávějí, co se stalo, společenství propukne v překrásnou modlitbu, ve které prosí o odvahu k hlásání evangelia. Odpovědí nebe jsou nové Letnice. To je ve stručnosti obsah této části, jejíž rozbor nám pomůže pochopit způsob hlásání a svědectví, které má každý z nás podávat o Kristu.

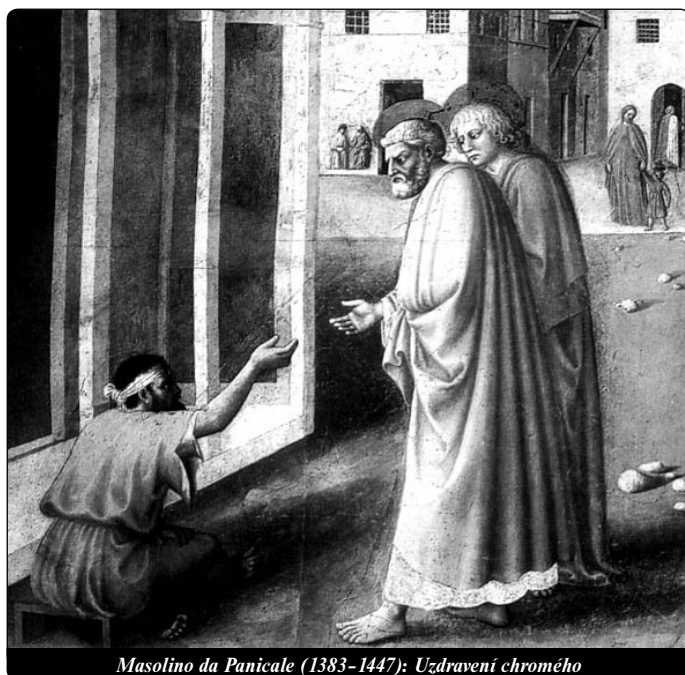
Uzdravení chromého (3,1-12)

Vyprávění je velice živé a je umístěno do židovského náboženského prostředí. Petr a Jan při vstupu do chrámu vidí chromého, který prosí o almužnu. Když ho Petr spatří, nemůže si nevzpomenout na Ježíšova slova: *Uzdravujte nemocné*. Proto se spolu s Janem zadívá na chromého a řekne mu: „*Vě jmé-*

nu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ Všechno se stane v okamžiku. Zvedl se, poskakoval a vstoupil s nimi do chrámu. Lid se seběhl a šel za nimi až k Šamolounově bráně. Petr pochopil, že nastal okamžik, aby hlásal Ježíše, ale nejdříve i jménem Janovým řekl: „*Proč na nás hledíte, jako bychom to udělali vlastní mocí nebo zbožností, že tento člověk chodí?*“ Teprve pak začne druhá katecheze, ve které pochopíme, že se sám cítí zahrnut do situace svého národa. **Také on zapřel Ježíše, ale pak litoval a vykročil na cestu spolu s ním.** Nuže – nyní má jeho katecheze pomoci jeho národu, aby prožil stejnou skutečnost a přijal toho, kterého se **zřekli a zabili ho, Ježíše**, a dělá to tak, že ohlašuje Boží skutky skrze Ježíše a dokládá to texty proroků.

Řeč (3,12-26)

Začátek je slavnostní: „*To Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců, oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy však jste se zřekli Svatého a Spravedlivého a vyprosili jste si milost pro vraha.*“

Masolino da Panicale (1383-1447): Uzdravení chromého

Skutky Boha a lidu jsou v neprostém protikladu: Lid se Ježíše zřiká, **Bůh naopak svého služebníka Ježíše, Svatého a Spravedlivého, oslavuje**. Jsou to tři tituly, které ozřejmují Ježíšovu velikost. Slova „služebník“ a „spravedlivý“ nemohou nepřipomenout křesťanskou četbu a kantika podle Izaiáše o Božím služebníkovi a texty o „trpícím spravedlivém“, zatímco slovo „svatý“ definuje Ježíše jako zcela zasvěceného Bohu: Ježíš je celý Boží a *Bůh ho oslavuje*, slovo, které v bezprostředním kontextu připomíná uzdravení chromého, zatímco v širší souvislosti připomíná Ježíšovo zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, jak říká následující věta: „*Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých a my jsme toho svědky.*“

Ježíš je **původce života**. Tím, že ho Bůh vzkřísil, dal mu také jako člověku možnost mít v sobě život a darovat ho tomu, komu chce. Dokládá to skutečnost, jak říká Petr, že tento chromý je zdravý: „*Tento člověk dostal novou sílu a úplné uzdravení pro víru ve jméno Ježíše Krista. Stalo se to skrze víru ve jméno Ježíše Krista, že tento člověk, kterého vidíte, byl uzdraven*“ (3,16).

Když promluvil o Božích skutcích v Ježíši a o odmítnu-

tí národa, klade otázku: **Proč to udělali?** Proč neuznali v Ježíši Božího vyslance? Proč se postavili proti Bohu?

Petr se k nim obrací a nazývá je „bratry“: cítí se jako jeden z nich. Jejich jednání mu připomíná jeho počínání a snad říká i sobě samému: „*Nevěděl jsem*“ a k lidu: „*Vím, že jste to udělali z nevědomosti*“ (3,17). Ježíš na kříži řekl: „*Nevědí, co činí*“ (Lk 23,34). Pak hledá světlo v Písmu a všimá si, že Bůh předpověděl skrze všechny proroky, že jeho Kristus bude trpět. Ale to jeho lid nemohl vědět, protože v Izraeli nikoho ani ve snu nenapadlo, že Izaiášův „trpící služebník“ by mohl být Mesiáš. U Izaiáše 49,3 přečte: „*Mým služebníkem jsi ty, Izraeli.*“ Teprve křesťanský výklad ozřejmuje tuto skutečnost a je schopen „poněkud“ vysvětlit Kristovo utrpení v Božím plánu. **Bůh předvídal, že budou odmítat jeho pozvání**, a ví to nejen pro svou vševědoucečnost, ale z historické zkušenosti. Kolikrát se už Bůh cítil odmítnutý svým lidem. A přečte posílá svého služebníka a říká: „*Snad budou mít ohled alespoň na mého Syna*“ (Lk 20,13). Ale nestalo se tak. Jednali proti jeho vůli a zřekli se toho, kterého jim Bůh poslal. „*Čiňte pokání*“ (3,19) objasňuje, že udělali něco, co Bůh nechtěl: **zabili Syna**. I navzdory tomu Bůh usiluje o jejich spásu, probouzí svého Syna ze smrti a vyzývá Izraele k obrácení.

Bůh nedává bezprostředně najevo svůj hněv, zdržuje se od trestu: Bůh je trpělivý, Bůh je milosrdný. Proto nabízí Izraeli čas „*útěchy*“ (3,20). Tak jsme si zvykli překládat obtížné slovo, které by snad mělo znít píse „*oddech, prodloužení*“: je to doba, ve které Boží milosrdenství dává lidu možnost k lítosti, aby *poslal Mesiáše, který byl pro ně určen, Ježíše* (3,20). Tím Petr říká svým krajanům, že Mesiáš, kterého očekávají, je jedině Ježíš a v něm se rozhoduje o životě s Bohem nebo proti Bohu. Křesťan naopak ví, že Ježíš již přišel a že se opět

NUCENÉ POTRATY V ČINĚ DÁLE NA PROGRAMU

V Číně jsou nucené potraty dále na denním pořádku. Je to důsledek programu kontroly porodnosti, který zavedl nucenou sterilizaci a nucené potraty. V pětina čínských provincií si musí občané vyžádat vládní povolení, aby mohli dostat své druhé dítě. Počet porodů vláda striktně omezila. Tento zákon byl zaveden v roce 2002. Mnoho žen musí čekat po porodu prvního dítěte až čtyři roky, než mohou podat takovou žádost. Pokuta za překročení tohoto zákazu představuje desetinásobek průměrného ročního příjmu. Ženy jsou podrobovány všemožnému nátlaku, aby podstoupily potrat, říká se ve zprávě Komise pro lidská práva.

NEDOBRÉ VYHLÍDKY EKUMENISMU

Anglikánští biskupové ve Skotsku chtějí povolit kněžskou ordinaci praktikujících homosexuálů a žehnání partnerství stejného pohlaví. V otázce hodnocení homosexuálních svazků jsou anglikánští biskupové tak rozdělení, že hrozí vnitrocírkevní schizma. (afp)

Hanoverská zemská biskupka Margot Käßmannová se vyslovila proti „jednotné církvi“. Vzrůstající různost evangelických církví a katolické církve pokládá za bohatství, kterého bychom se neměli vzdávat. Církve by se měly navzájem v plném smyslu uznávat a „doufejme, že budeme moci spolu slavit večeři nebo eucharistii“. (kna)

Pravoslavný patriarcha v Moskvě Alexej II. opakoval svá obvinění proti Vatikánu. V dopisu kardinálu Kasperovi protestuje Kyrill, pověřený pro vnější vztahy, proti misijním aktivitám katolíků řeckého ritu na jihu Ukrajiny. Dopis mluví o „trpkostech a starostech, které tyto aktivity vyvolávají a ničí tak znovu některé náznaky zlepšených vztahů a pozitivní tendence“. (ansa)

Kath-net

Petr a Jan před soudem

Ježíš jednoho dne řekl svým učedníkům „Až vás budou vodit do synagog, na soud, před úřady a vrchnosti, nedělejte si starosti, jak a čím byste se hájili nebo co byste měli říct. **V tu chvíli vás totiž Duch Svatý poučí, co je třeba říct.**“ (Lk 12,11n). Právě to se stalo den poté, když se úřady sešly a vyslychaly Petra a Jana: „Čí mocí nebo čím jménem jste to udělali?“ Petr **plný Ducha Svatého** jim řekl: „**Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme zodpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, v jakém jménu byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého vy jste ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých. On je ten kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem**

dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

Nemůžeme mlčet

Petrova slova o Ježíši nemohla být údernější a kategoričtější: Ježíš je jediný univerzální Spasitel. On je klíčovou osobou nové Boží stavby, zbudované v Izraeli.

Když posluchači slyšeli Petra, byli ohromeni, protože poznali, že plně stojí za Ježíšem, kterého oni zavrhli. Na druhé straně nemohli popřít zázrak. Nařídili tedy Petru a Janovi, aby už v žádném případě nevyučovali ve jménu Ježíšově. Petr proto odpověděl: „**Nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli a slyšeli.**“ Nechali je, protože měli strach z lidu. A oni šli k bratřím a oznámili jim, co řekli velekněží a starší lidu. Společenství propuklo v překrásnou modlitbu, která začíná slovy žalmu 2,1–2 a pak pokračuje: „**V tomto městě se spojili Hero-**

vrátí. **Nebe ho musí přijmout až do té doby, kdy bude zase všechno obnoveno** (3,1).

Kolik už bylo diskusí o těchto slovech! My je vysvětlujeme takto: Když se v židovství hovořilo o „obnovení všech věcí“, myslelo se na velké očekávání konce časů s velkou radikální změnou světa a na éru pokoje. Pro křesťany se toto očekávání naplnilo v Letnicích, když začaly „poslední dny“, které znamenají počátek křesťanské éry a pravou a trvalou změnu života v očekávání Ježíšova návratu, který přijde v jeho vrcholu a dokoná dílo spásy. Právě o tom **mluvil Bůh odedávna ústy svých proroků** (3,21).

Petr z nich cituje jednoho: **Mojžíše, který řekl: „Proroka vám dá Bůh z vašich bratří jako mne... Kdo by ho neposlouchal, bude z lidu vyhlazen“** (3,23). Je jasné, že se zde mluví o Ježíši a bez jeho přijetí není možno mít podíl s Božím lidem. Z toho plynou závěrečné výzvy, které ozřejmují důstojnost židovského národa: **Vy jste synové proroků a máte účast ve smlouvě, kterou Bůh uzavřel s vašimi otci, když prohlásil Abrahamovi: V tvém potomstvu budou požehnány všechny rody na zemi.** A Petr pokračuje ve své exhortaci tvrzením, že toto všechno uskutečnil Ježíš, Boží služebník, kterého Bůh poslal, aby vám požehnal, a tak každého z vás odvrátil od špatnosti.

Tato věta ozřejmuje, proč Ježíš řekl, aby začali se svědectvím od Jeruzaléma. „Požehnání národů“ má totiž přijít skrze zbytek Izraele, který se obrátí a přijme ho. Proto mají apoštolové evangelizovat nejdříve Izrael a pak pohanské národy. To je úkol, k němuž se cítí povolán Pavel a provede ho až do konce.

Tím promluva končí, protože přicházejí saduceové a chrámová stráž, neboť jsou zmateni, že Petr a Jan hlásají lidu v Ježíši vzkříšení z mrtvých, a dají je zatknout a uvěznit. Začíná pronásledování. Nicméně tato katecheze způsobila, že počet věřících dosáhl pěti tisíc.

des a Pontius Pilát s pohany a izraelským lidem proti tvému svatému služebníkovi Ježíšovi, kterého jsi pomazal na Mesiáše... A teď pohled, Pane, jak vyhrožují! Dej tedy svým služebníkům, aby tvoje slovo hlásali s veškerou odvahou, a přitom zasahuj svou mocí, aby se skrze jméno tvého svatého služebníka Ježíše dala uzdravení, znamení a divy.“ Když skončili modlitbu, otráso se to místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem Svatým, takže s odvahou hlásali Boží slovo.

První společenství dalo touto modlitbou najevo, jak je uchváčeno úkolem, který mu Bůh svěřil, a prosí o sílu, aby ho mohlo plnit i v podmínkách pronásledování. Každé společenství by mělo uvažovat o těchto slovech. Jsme totiž pravými křesťany pouze tehdy, když hlásáme a vydáváme svědectví v každé situaci, ve které se nacházíme, ať už v míru anebo pronásledování. Ale abychom byli takoví, musíme se modlit.

Modleme se

Pane Ježíši, při četbě těchto řádků si uvědomuji, že tvůj učedník Lukáš tě nikdy neztrácel ze zřetele. Proto popisuje život křesťanů způsobem, který připomíná tebe. Tváří v tvář pronásledování se modlí podobně, jako ty ses modlil v Getsemanech. Otázka, která jim byly položena: Čí mocí nebo čím jménem jste to udělali? - byla podobnými slovy položena i tobě. Jako oni byli propuštěni „pro strach před lidem“, ani ty jsi nebyl uvězněn ze stejného motivu (Lk 19,48; Mk 12,12). Naučení je jasné - můj život a život našich společenství se musí orientovat podle tebe. Ježíši, odpusť nám a pomáhej nám, abychom tě nikdy neztráceli ze zřetele. Jen tak se nám podaří, abychom tě následovali a náš život bude opravdovým svědectvím a naším hlásáním tvého evangelia. Amen.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 3/2004
přeložil-lš

Výzvy fatimského poselství (8)

Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen. Novorozené dítě není jistě schopné samo od sebe uskutečňovat úkony víry, ale je mu jako jeden z plodů svátosti křtu vlita ctinnost či dar víry, která ho očisťuje a osvobozuje od poskvrny dědičného hříchu a činí ho hodným věčného štěstí. Naléhavě vás prosím, abyste pro nedbalost nebo nevěru nechtěli nést odpovědnost za to, že by vaše děti byly připraveny o nesmírné štěstí nebe. Protože, pokud byste je naneštěstí ztratili (a vroucně toužím a prosím Boha, aby se tak nestalo), bylo by to pro vás další věčnou trápení.

Změňme téma... Zachovávejte třetí přikázání Božího zákona, které vám přikazuje světit neděle a zasvěcené svátky? Činíte tak tím, že se zdržujete služebných prací a zúčastňujete se na mši svaté? Pamatujte na to, co říká Bůh v Písmu svatém: „Po šest dní se bude konat práce, ale sedmý den bude dnem úplného odpočinku, zasvěceným Hospodinu“ (Ex 31,15). Všimněte si výrazu, který zde Bůh používá: den „zasvěcený Hospodinu“. Den Páně tak nesmí probíhat v zahálce a ještě méně v nedovolených zábavách, neřestech a jakémkoliv druhu hříchu. Ale má sloužit k tomu, abychom se přiblížili Bohu účastí na eucharistické liturgii a na jiných pobožnostech, využitím času k dobré četbě, která nám umožňuje dokonalejší poznání Boha a jeho zákonů, takže je můžeme lépe zachovávat, a zabýváním se počestnými záležitostmi pro obnovení fyzických a mravních sil. Jen tak můžeme mít klidné svědomí a být si jistí, že plníme zákon Páně.

Usilujete o to, abyste vychovávali své děti v poznání Boha a jeho zákonů? Pamatujte na to, že i toto je posvátnou povinností, která náleží k poslání, které Bůh světil rodičům, jak to říká Písmo svaté: *Až se tě zítra tvůj syn zeptá: „Co to jsou ty pokyny, ty zákony a ty zvyky, které vám*

předepsal Hospodin, náš Bůh?“, řekneš svému synovi: „(...) Hospodin nám nařídil, abychom plnili všechny ty zákony, tak abychom se báli Hospodina, svého Boha, aby nám bylo stále dobře a abychom žili, jak nám to až dosud dopřával“ (Dt 6,20.24).

Ježíš, božský Učitel, se nikdy nevyhýbal tomu, aby dal odpověď na otázky, které mu byly kladeny o Božím zákoně, i když ho tím chtěli „přivést do úzkých“: „*Mistře, které přikázání je v Zákoně největší? Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci“ (Mt 22,35-40).*

Ani kniha Deuteronomium nás nenechává na pochybách: „*Ať tato slova, která ti dnes přikazují, zůstanou v tvém srdci! Opakuj je svým synům, mluv o nich, když budeš přebývat doma, když budeš na cestách, když budeš ležet i stát. Přivaž je na svou ruku jako znamení a jako ozdabu mezi své oči. Napiš je na veřeje svého domu a na své brány!“ (Dt 6,6-9).* V nich rodiče i děti naleznou věčné štěstí: „*Ach, kdyby jejich srdce dokázalo být stále takové, aby se mě báli a dodržovali má přikázání tak, aby byli oni i jejich synové provždy šťastní“ (Dt 5,29).*

Je zde dobře vysvětleno poslání, které Bůh světil rodičům ve výchově jejich dětí. Oni jsou jejich první učitelé; je to v otcovském náručí a na mateřském klíně, kde se mají děti, ještě nevinné, naučit vyslovovat svaté jméno Boží, zdvihat k nebi své čisté ručičky v modlitbě, usmívat se ve své dětské nevinosti před obrazy nebeského Otce a nebeské Matky. Rodiče mají vést kroky svých dětí po přímých cestách Božího zákona a podle svých možností a pod-

mínek je svěřit spolehlivým učitelům, kteří je nesvedou ze započaté cesty. Skutečně, k čemu jim bude získat velké poznání, jestliže ztratí vlastní duše? Když ztratí duši, ztratí všechno, protože pozemský život ubíhá rychle a kvapně jako čas, zatímco věčnost zůstává neodvratně navždy!

Lidská věda se svým mnohým poznáním je jistě dobrá, zvláště když moudrý člověk dokáže jejím prostřednictvím objevit nesmírnost moci, moudrosti a dobroty Boha, který z lásky k nám a pro naše dobro stvořil takové divy. Toto poznání nás přivede k hlubší pokoře, když uvidíme, jak ani ti nejmoudřejší nedokázali po takových námáhách a studiích plně pochopit ani jeden z nespočetných divů, které vyšly ze stvořitelových a všemohoucích rukou Božích.

Proto všechny rodiny mají být pro děti první školou, kde se ony učí poznávat Boha a přibližovat se k němu ve svátostech a modlitbě; kde se připravují na své první přijímání a učí se nejen nauce, která shrnuje Boží zákon, ale jsou také inspirovány k živé víře, pevné naději a vroucí lásce, které, zakořeněny v jejich duši v raném věku, zůstanou pak jako světlo, jež povede jejich kroky po cestě života. Tak vaše děti budou šťastné a andělský chléb jim bude pokrmem, který je posilní: „*To je ten chléb, který sestoupil z nebe; (...). Kdo jí tento chléb, bude žít navěky“ (Jan 6,58).*

Draží bratři poutníci, když budete číst tyto řádky, možná se někteří z vás budete ptát, co mají mé otázky společného s fatimským poselstvím nebo s prostředím obou rodin, které byly předmětem otázek, jež jste mi položili. Já vám pak odpovídám, že mají mnoho společného, protože celé poselství je výzvou k zachování Božího zákona a věřím, že to bylo právě zachování těchto Božích zákonů, které, přes slabosti vyplývající z lidské křehkosti, přitáhlo na tyto dvě rodiny pohled nekonečného Božího milosrdenství.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Ave Maria!

2

ANĚL STRÁŽNÝ

Z napsaného popisu dvou rodin je jasné, že byly věrně křesťanské; ale ani zdaleka nemohly vytvořit v duchu svých dětí ty mystické myšlenky či myšlenky vznešené spirituality, jako jsou ony, které se objevují ve fatimských zjeveních, a proto toto dílo musí být celé Boží.

Poté, co jsem odpověděla na první otázku, chci se pokusit odpovědět na druhou, kterou jsem dostávala velmi často: „Řekněte nám, sestro, jak došlo k prvním zjevením, o kterých se mluví málo nebo takřka vůbec?“

Bylo okolo roku 1914 nebo 1915, krátce poté, co jsem začala pást malé stádo patřící mým rodičům a spolu s jinými místními děvčaty započala svůj skromný pastýřský život, když jsme byly překvapeny zjevením, které jsme nedokázaly určit. Byly jsme na svahu vrchu Cabeço, když jsme uviděly jakýsi bílý obláček v podobě člověka, který sestoupil z nebe a pomalu kráčel naproti nám nad vrcholky stromů, jež se rozprostíraly v údolí pod našima nohama, jako by chtěl upoutat naši pozornost a přitáhnout náš pohled.

Některá děvčata vyprávěla doma to, co viděla, zatímco já jsem zachovávala mlčení a jen jsem se omezovala na potvrzení skutečnosti, když jsem byla otázkána. Kladli mi mnoho otázek o tomto zjevení, které se pak vícekrát opakovaly na jiných místech. Také dnes odpovídám jako tehdy: Nevím, co to bylo a co to znamenalo. V duši mi však zůstalo vnitřní přesvědčení a nechci ho zatajovat: to mě vede k víře, že to byl anděl strážný. Možná nám chtěl dát mlčky najevo svou přítomnost, a tak připravit naše duše na uskutečnění Boží vůle.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor srdečně zve na **POUŤ RODIN** v neděli 8. května v 15.00 hod.

Program: 12.30 hod. - křížová cesta pro děti i dospělé. Trasa vede z města Zlatých Hor (od 1. zastavení u Bohemy) na poutní místo. Vedou starší skauti z Jeseníku a P. Pavel Zachrla. ● 14.00 hod. - informace o činnosti Centra pro rodinu biskupství Ostrava, informace z oblasti ochrany života, zejména života ještě nenarozeného. ● 14.05 hod. - společná modlitba růžence. Vedou sestry sv. Karla Boromejského z Města Albrechtic. ● 15.00 hod. - MŠE SVATÁ - slouží generální vikář mons. Marcel Tesářík se spolubratry v kněžské službě. Při mši sv. zpívá chrámový sbor z jeseníckého děkanátu. Z Jeseníku jede v tento den zvláštní autobus od kostela (od Katovny) v 11.00 hod. a ve 12.30 hod. a bude zastavovat na všech obvyklých zastávkách. Zpět autobusy pojedou po ukončení poutě v 17.30 hod. Vlak. spojení z Jeseníku v 11.34 hod. a ve 13.44 hod. Odvoz od vlaků ze Zlatých Hor zajištěn. Kyvadlová doprava ze Zlatých Hor a zpět od 12ti hodin. Další informace na tel.: 584 425 916; e-mail: mariahill@jes.cz.

ISLAND - LAST MOMENT - poznávací okruh celým ostrovem: od 5. 6. do 13. 6. - 33 990 Kč!!! ● **MEDŽUGORJE 4 + 4** s pobytem u Jaderského moře: od 22. 6. do 2. 7. - 3 790 Kč ● **MEDŽUGORJE** - první a poslední den u moře: od 10. 8. do 16. 8. - 2 190 Kč ● **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** - Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de Compostela aj.: od 15. 8. do 27. 8. - 10 590 Kč ● **MEDŽUGORJE 4 + 4 + Plitvice** - s pobytem u Jaderského moře a na Plitvích: od 17. 8. do 27. 8. - 3 790 Kč ● **USA - ALJAŠKA** - okruh divokou přírodou: od 1. 9. do 11. 9. - 62 990 Kč ● **INDIE** - z Kalkaty až do Dílí: od 5. 10. do 18. 10. - 39 990 Kč ● **IZRAEL** - odlet z Prahy - biblický okruh + Mrtvé moře, kvalitní hotel, polopenze, pojištění: od 3. 10. do 10. 10. - 13 790 Kč ● **IZRAEL - SINAJ** - odlet z Prahy - klasický biblický okruh s výstupem na Mojžíšovu horu na Sinaji + něco extra navíc: od 10. 10. do 20. 10. - 15 990 Kč ● **IZRAEL - JORDÁNSKO** - odlet z Prahy - vše nej z obou zemí + Mrtvé a Rudé moře - kvalitní hotely, polopenze, pojištění: od 20. 10. do 31. 10. - 25 990 Kč ● **IZRAEL** - odlet z Prahy - klasický biblický okruh + Mrtvé moře, kvalitní hotel, polopenze, pojištění: od 31. 10. do 7. 11. - 13 790 Kč ● **MEXIKO - GUADALUPE** + okruh po domorodých civilizacích a pobytem u Tichého oceánu: od 4. 11. do 15. 11. - 37 990 Kč.

Přihlášky a informace: **CK AVETOUR** - Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, tel.: 494 377 654, mobil: 602 441 670.

Římskokatolická duchovní správa v Řimově srdečně zve na **JARNÍ POUŤ**, která se koná v **neděli 8. května 2005 ke svátku Nalezení svatého Kříže**. Program pouti: sobota 7. 5. - v 18 hod. mše sv. v předvečer pouti ● neděle 8. 5. - v 7.15 hod. a 9 hod. mše sv., v **11 hod. slavná mše sv.** (celebruje probošt mikulovský P. Stanislav Krátký), ve 14.30 hod. svátostné požehnání a zakončení pouti; během dopoledne příležitost ke svátosti smíření.

Hledáš své životní povolání? Sestry karmelitánky zvou děvčata od 18 do 25 let na duchovní cvičení, které se uskuteční **4. - 8. července 2005** v klášteře Kongregace sester karmelitánek ve Štípe. Přihlášky do 10. června na adrese: Sestry karmelitánky, Mariánské nám. 56, 763 14 Zlín - Štípa; tel.: 577 914 262, e-mail: karmel@volny.cz. Rády odpovíme na Vaše otázky.

Centrum naděje a pomoci zve všechny, kdo chtějí uzavřít manželství nebo o něm uvažují. Máme pro Vás připraven program „**Povídání o manželství**“, který je určen pro snoubence, ale i pro novomanžele. Jedná se o diskusní setkání, kde si povídáme o připravenosti na manželství, o jeho významu, o partnerské komunikaci, o významu lidské sexuality, o manželské lásce, o výchově dětí, o hospodaření s penězi či časem. Nejde jen o informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními páry. Těšíme se na setkání s Vámi u nás v klubovně Centra naděje a pomoci na Hybešově 40, Brno. Bližší informace a přihlášky na tel.: 543 254 891, 543 331 471, e-mail: cenap@cenap.cz, www.cenap.cz.

11. POUŤ OLOMOUCKÝCH SKAUTŮ

V sobotu 23. dubna 2005 přivítala bazilika Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce čtvrttisícovku účastníků jedenácté skautské pouti z řad světlušek, vlčat, skautek, skautů, rangers, roverů, oldskautů, jejich rodinných příslušníků a příznivců Junáka, aby si připomenuli svátek svatého Jiří - patrona skautů. Bohoslužbu připravili skautky, rangers, skauti, roveři a činovníci 9. střediska Jana Boska z Olomouce a předsedal jí otec biskup Mons. Josef Hrdlička za spoluúčasti P. Mgr. Josefa Švédy, vůdce skautského střediska z Bohuňovic, a P. Klementa Růžičky, OPraem z místní premonstrátské komunity. Přísluhovali trvalí jáhni, členové klubu oldskautů 8. střediska Vládi Týlšara Mgr. Jiří Kočenda a Mgr. Karel Berka.

Po mši svaté se všichni připravili na další program u ohničku v prostoru zahrady bratří premonstrátů. Ti starší si také připomněli desáté výročí návštěvy Svatého otce Jana Pavla II. a jeho setkání s mládeží právě na Svatém Kopečku, které připadá na 21. května.

Další program - hru v lese připravili roveři a činovníci 8. střediska Vládi Týlšara z Olomouce na téma Tolkienovy Středozemě pro asi 130 dětí. Na trase bylo 10 stanovišť, na kterých účastníci plnili různé úkoly. Hra měla úspěch, všichni byli s jejím průběhem spokojeni.

Je třeba poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě jak bohoslužby, tak dopolední hry, a také poutníkům za účast a všechny zveme už letos na dvanáctou pouť, na které se v příštím roce na Svatém Kopečku opět sejdem. K. B.

Liturgická čtení

Neděle 8. 5. - 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 1,12-14

Ž 27(26),1.4.7-8a

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Petr 4,13-16

Ev.: Jan 17,1-11a

(v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 22,30; 23,6-11

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 17,20-26

Pondělí 9. 5. - ferie

1. čt.: Sk 19,1-8

Ž 68(67),2-3.4-5ac.6-7ab

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,29-33

Pátek 13. 5. - nez. pam. P. Marie Fatimské

1. čt.: Sk 25,13b-21

Ž 103(102),1-2.11-12.19-20ab

Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,15-19

Úterý 10. 5. - ferie

1. čt.: Sk 20,17-27

Ž 68(67),10-11.20-21

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 17,1-11a

Sobota 14. 5. - svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15-17.20-26

Ž 113(112),1-2.3-4.5-6.7-8

Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle knížat svého lidu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,9-17

Středa 11. 5. - ferie

1. čt.: Sk 20,28-38

Ž 68(67),29-30.33-35a.35b-36c

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 17,11b-19

večer: vigilie slavnosti

Seslání Ducha Svatého

1. čt.: Gn 11,1-9 nebo Ex 19,3-8a.16-20b nebo Ez 37,1-14 nebo Jl 3,1-5

Ž 104(103),1-2a.24+35c.27-28.29bc-30

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Řim 8,22-27

Ev.: Jan 7,37-39

Čtvrtek 12. 5. - nez. pam. sv. Nere a Achillea nebo sv. Pankrác

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 5.	PO 9. 5.	ÚT 10. 5.	ST 11. 5.	ČT 12. 5.	PÁ 13. 5.	SO 14. 5.	
Antifona	642	642	642	642	642	642	1673	
Žalm	783	783	786	783	783	783	786	
Ranní chvály:								
Hymnus	642	642	642	642	642	642	1365	
Antifony	654	1046	1062	1076	1092	1107	1674	
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	813	
Kr. čtení a zpěv	654	658	661	664	667	670	1674	
Antifona k Zach. kantiku	654	658	661	664	667	670	1365	
Prosby	655	658	661	664	667	671	1675	
Záv. modlitba	655	659	662	665	1364	1658	1366	
Modlitba během dne:								
Hymnus	643	643	643	643	643	643	643	
Antifony	643	643	643	643	643	643	643	
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128	
Krátké čtení	655	659	662	665	668	671	1676	
Záv. modlitba	655	659	662	665	668	671	1366	
Nešpory:								
Hymnus	641	641	641	641	641	641	641	
Antifony	652	656	1056	1072	1087	1102	1118	676
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	676
Kr. čtení a zpěv	652	656	660	663	666	669	672	678
Ant. ke kant. P. M.	653	657	660	663	666	669	673	678
Prosby	653	657	660	663	666	669	673	678
Záv. modlitba	655	655	659	662	665	1364	1658	679
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

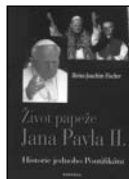
ŽIVOT PAPEŽE JANA PAVLA II.

Heinz-Joachim Fischer

Autor knihy, německý novinář, předkládá výběr toho nejdůležitějšího z bohatství svých postřehů o pontifikátu Jana Pavla II. za prvních dvacet let. Nejde o pouhé ohlédnutí, nýbrž o časově aktuální zprávy, doplněné komentáři a analýzami, provedenými člověkem, který žil dlouhá léta v papežově osobní blízkosti.

Poznámka: Matice cyrilometodějská se distancuje od knižní nabídky nakladatelství Fontána, uvedené na posledních stránkách publikace.

Fontána, váz., přebal, A5, 228 stran, 278 Kč

ČTVRT STOLETÍ S JANEM PAVLEM II.

Režie Clemente J. Mimun

Dokument o Janu Pavlu II. – speciální pořad Tg1. Český dabing.

Paulínky, DVD, 60 minut, 395 Kč

DĚKUJI

Pohlednice s portrétem Jana Pavla II.

Paulínky, 3 Kč

JAN PAVEL II. – ZÁLOŽKA

Záložka s portrétem Svatého otce.

Paulínky, 150x75 mm, 2 Kč

DOBRODRUŽSTVÍ VÍRY

Dionigi Tettamanzi

V rozhovoru se Saveriem Gaetou se milánský arcibiskup a člen řady kongregací a papežských rad D. Tettamanzi zamýšlí nad některými tajemstvími víry. Jeho odpovědi jsou jasné, podepřeny mnoha citacemi významných teologů.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 144 stran, 149 Kč

ŽIVOT BLAHOŠLAVENÉ PANNY MARIE

Dr. Josef Miklík C.Ss.R.

Šesté vydání hlubokých duchovních úvah o Panně Marii, které poprvé vyšly v roce 1934.

Michael S.A., brož., A5, 186 stran, 170 Kč

SVATOHOSTÝNSKÝ KALENDÁŘ 2006

Měsíční nástěnný kalendář s fotografiemi Sv. Hostýna (Ing. Ivo Burán). Zodpovědný redaktor PhDr. Josef Pala. Vydala Matice svatohostýnská s duchovní správou na Svatém Hostýně.

A5, 26 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**